

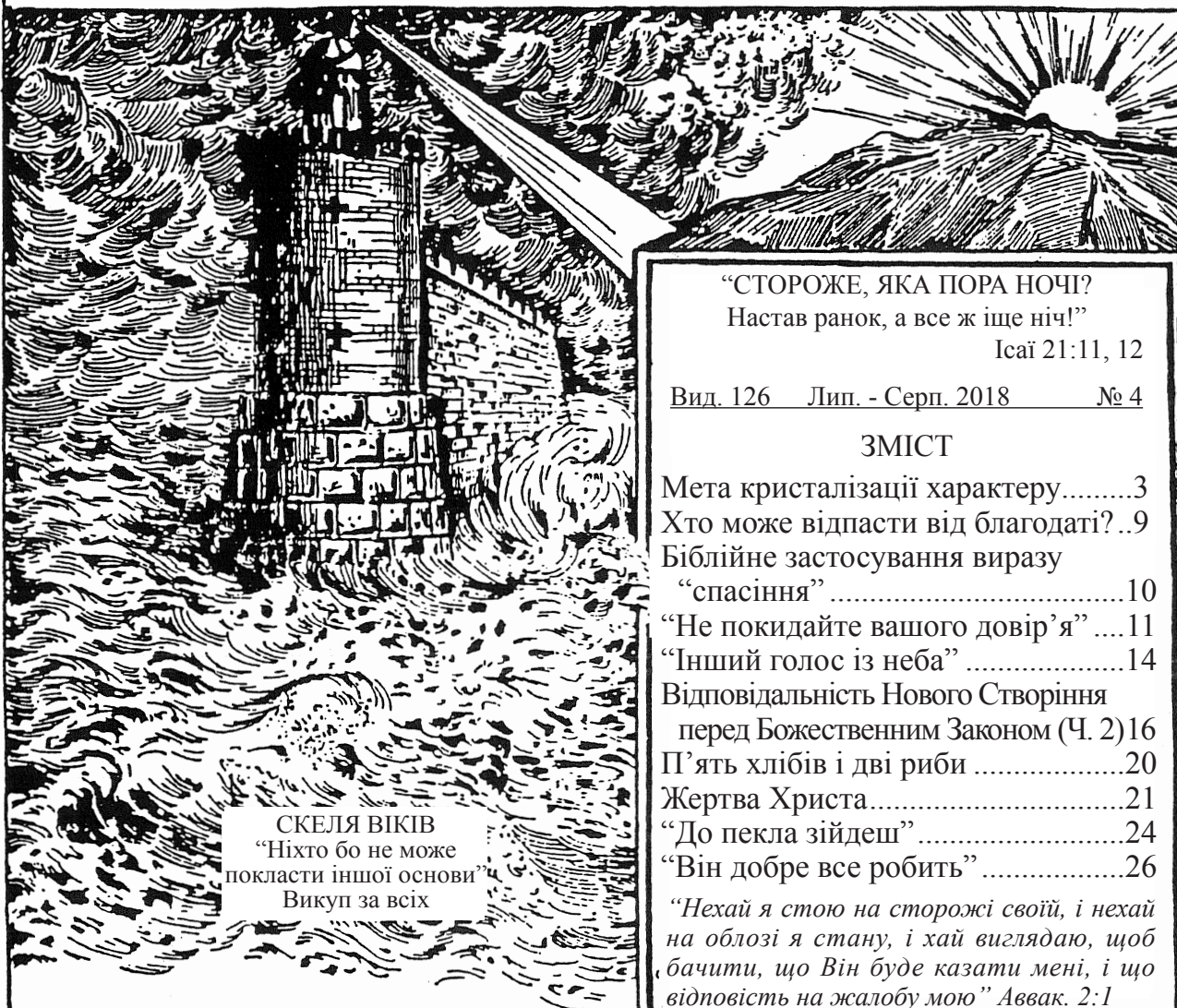

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

і

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
“Ніхто бо не може
покласти іншої основи”
Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Ісаї 21:11, 12

Вид. 126 Лип. - Серп. 2018 № 4

ЗМІСТ

Мета кристалізації характеру.....	3
Хто може відпасти від благодаті?..	9
Біблійне застосування виразу “спасіння”	10
“Не покидайте вашого довір’я”	11
“Інший голос із неба”	14
Відповідальність Нового Створіння перед Божественним Законом (Ч. 2)	16
П’ять хлібів і дві риби	20
Жертва Христа.....	21
“До пекла зійдеш”	24
“Він добре все робить”	26

“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАС:

що церква є “храмом” живого бога – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священниками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

МЕТА КРИСТАЛІЗАЦІЇ ХАРАКТЕРУ

“Браття, я себе не вважаю, що я досягнув.

Та тільки, забуваючи те, що позаду, і спішачи до того, що попереду, я женусь до мети за нагородою високого поклику Божого в Христі Ісусі” (Филип’ян 3: 13, 14).

У Посланні до Филип’ян св. Павло висловлюється щодо того, як повно він оцінює нагоду здобути нагороду — щось, чого варто вхопитися, чого варто міцно триматися, чим варто оволодіти. До чого ж тоді прагнув апостол, і чого він ще не досяг? Він говорив про цю річ як про нагороду, яку наполегливо намагався здобути.

Ми можемо сприймати “мету” здобути “нагороду високого поклику” з двох боків, і обидва з них правильні. З одного боку ця мета полягає у тому, щоб у серці бути подібним на дорогого Божого Сина, мати досконалість намірів, любов до праведності, до Бога, до братів Христа, а також до світу і навіть до наших ворогів. Цей ступінь розвитку характеру треба здобути якомога швидше в нашому християнському досвіді, щоб, коли доведеться померти за якийсь час після його здобуття, Бог міг би вважати нас гідними участі в Першому Воскресінні.

З іншого боку, цією “метою” здобути “нагороду високого поклику” є кристалізація характеру на подобу нашого Господа. Здобувши подобу Христа в серці, ми повинні міцно її триматися, пильнуючи, щоб у всіх випробуваннях, які Господь дозволяє на нас, Він вважав нас переможцями, проте не завдяки власним силам, а завдяки нашому Відкупителю. Ця мета кристалізованого характеру не досягається так само швидко в нашому християнському досвіді, як мета розвитку характеру. Але якщо ми будемо вести добру боротьбу віри до кінця нашого шляху, ми зможемо кристалізувати наш характер у любові до принципів праведності, до Бога, до

братів і навіть до наших ворогів. Тож якщо ми будемо вірні в цьому, то здобудемо нагороду слави, честі та безсмертя.

МЕТОЮ Є ДОСКОНАЛІСТЬ, А НЕ ПОСВЯЧЕННЯ

Немає жодних підстав думати, що наше посвячення є метою, адже наше випробування, наша перевірка настає після нашого посвячення, а не перед ним. Ніхто не може знайти біля мети тільки тому, що він посвятився. Потрібно витримати пробу, доводячи, що посвячення було від усього серця, що особа була щирою, коли віддавала кожен свою здібність на службу Богу. Нам і на гадку не приходить, що мети можна досягти в наступну мить після посвячення. Повинна бути деяка міра розвитку характеру, деякий показник характеру, щоби Бог міг вважати таку особу гідною вічного життя.

Божим мірилом характеру є досконалість, яку треба показати через відданість та слухняність у будь-яких пробах, які Він дозволяє на осіб на будь-якому рівні життя. Ніхто не здобує нагороди вічного життя, якщо успішно не перейде ці проби. Ми розуміємо, що Церква весь Євангельський вік була на випробуванні щодо того, чи вона гідна здобути “честь, славу та безсмертя” — співспадкоємство з Господом (Рим. 8: 17).

З Писань дізнаємось, що протягом всього Месіанського віку Христос випробовуватиме світ, і що навіть після цієї проби люди ще не отримають нагороди вічного життя, доки Бог не упевниться в них у кінці Христового царювання, коли звільнить сатану на “короткий час” (1 Кор. 15: 24; Об. 20: 7-10). Той факт, що як і Христос, так і Бог мають випробувати світ, підтверджує думку, що Бог має критерій, показник характеру, якого повинні досягти всі,

хто відданий та слухняний Йому на будь-якому рівні існування.

І хоча цей показник характеру, якого має досягти світ під час царювання Месії, не є показником, який згадує св. Павло в нашому вірші, тим не менше, існує властивий показник характеру, якого повинно досягти людство. І хто в той час досягне цього показника, матиме вічне життя на людському рівні. Натомість той, хто досягне показника, згаданого апостолом, отримає вічне життя на божественному рівні.

ПОКАЗНИК КРИСТАЛІЗАЦІЇ ХАРАКТЕРУ

Апостол був шляхетним прикладом особи, яка досягла цього показника, мети. Наскільки нам відомо, він був готовий померти в будь-який час, і, коли сказав, що ще не досягнув, то говорив не про мету розвитку характеру. Він ще не досягнув самої нагороди і не міг досягнути, доки не настала зміна. Він наполегливо йшов уперед, вірячи, що Бог дасть йому все, що наготував "тим, хто любить Його" (1 Кор. 2: 9). Ми не думаємо, що апостол хотів сказати, що він досягне цієї мети розвитку характеру в мить перед смертю. Так думати було би безглуздом.

Наш Господь Ісус був біля мети досконалого характеру в часі Свого посвячення і позоставався біля цієї мети. Як жертва, Він був би прийнятий будь-якого часу. Його справою було посвятити Своє життя і не стримуватися. Справою Отця було влаштувати обставини так, щоб юдеї не схопили нашого Господа, поки для цього не настала година в Отця. В усьому, що Він робив, Він підкорявся волі Отця. Наш Господь казав про Свою "чашу", що її приготував Отець (Ів. 18: 11).

Коли б наш Господь обрав для Себе час і спосіб смерті, тоді чашу наливав би Він сам. Коли б це мали вирішувати юдеї, тоді чашу наливали б вони. Та ані наш Господь, ані юдеї цього не робили, бо час і спосіб були провіщені наперед пророками. Наш Господь взяв чашу і прийняв її як Отцівське провидіння для Себе. Коли б Отцівське провидіння привело Його на смерть на рік або на два роки раніше, тобто коли б воля Отця виразилася у розп'ятті нашого Господа трохи швидше, навіть тоді все було би гаразд. Але Він "навчився послуху з того, що вистраждав був" (Євр. 5: 8; 2: 10).

У Йордані було показано, що наш Господь досконалий і вчинив досконале посвячення, про що свідчило сходженням Святого Духа і голос

Єгови (Мт. 3: 16, 17). Він також мав досконале тіло (хоча і земне), в якому діяло Нове Створіння. Та Його слухняність, Його відданість до самої смерті потрібно було випробувати. Якою б не була ця міра випробування нашого Господа, якій Він міг бути підданий, вона була достатньою, відповідно до мудрості Отця. Наш Господь був би так само переможцем, коли би помер у будь-якому іншому часі після посвячення. Та коли б Він помер раніше, це свідчило би про одне: що Отець не вимагав стільки доказів вірності та відданості від нашого Господа, скільки вимагав насправді.

НАШ ГОСПОДЬ — ПЕРЕМОЖЕЦЬ ПРИ ПОСВЯЧЕННІ

Хтось може запитати: "Чи властиво казати, що наш Господь перемагав як Нове Створіння в той час, коли посвятився?"

Відповідаємо, що так. Той, хто перемагає, здобуває перемогу. Тим не менше, це слово не означає, що людина вже здобула перемогу. Ми часом говоримо, що Він веде від перемоги до перемоги. Так само з нашим Господом. Перемагаючи, Він залишався вірним до самої смерті, але не переміг, доки не помер. Між Отцем і нашим Господом як людською істотою не було жодного Посередника. Як Нове Створіння Він не мав Одежі, яка б вкривала Його, ані Заступника, який би представляв Його у випадку відхилення від волі Бога. Тому найменший крок убік означав би Другу Смерть.

Святе Письмо зображує двічі нашого Господа як переможця при посвяченні, де Він здобув першу велику перемогу над Своєю плоттю. Перше з цих зображень (3 М. 16: 11), забиття тельця в День Примирення, представляє смерть людської природи нашого Господа в мить, коли Він посвятився в Йордані. Там Він здобув перемогу і залишався переможцем до кінця Свого шляху.

Друге зображення знаходиться в Об'явленні 5: 2-7. Тут наш Господь представлений як щойно заколене ягня. Він був цим щойно заколеним ягням не при Своїй смерті, коли закінчив Свій шлях, а при посвяченні, коли почав Свій шлях. Об'явитель почув голос: "Хто гідний розгорнути книгу, і зламати печатки її?" Читаємо, що Іван при цьому гірко плакав. "А один із старців промовив до мене: «Не плач! Ось Лев, що з племені Юдиного, корінь Давидів, переміг так, що може розгорнути книгу, і зламати сім печаток

її»... І Він підійшов, і взяв книгу з правиці Того, Хто сидить на престолах”. Тільки наш Господь заслуговував прийняти Божественний План у Свої руки. Після цього Іван глянув і побачив, як щойно заколений Агнець відкрив Книгу (Об. 6: 1-17).

Коли наш Господь розпочав Своє посвячення, Він був щойно заколений Агнцем. Тоді Отець дав Йому в руки сувій великого Божественного Плану Віків, — сувій, списаний зі середини і ззовні. Він вже міг прочитати ззовні, але зі середини сувій, який містив інформацію про духовні речі, залишався запечатаним.

Як тільки наш Господь вийшов із води після Свого хрищення, Він був зачатий Святим Духом і почав розуміти духовні речі. “І ось небо [вищі речі] розкрилось” Йому. Час, коли Він почав вважатися заколений Агнцем, коли сувій був переданий Йому, був часом Його посвячення.

СПОЧАТКУ ПІДКОРЕННЯ, ПОТІМ ТЕРПЕЛИВА ВИТРИВАЛІСТЬ

Гарною ілюстрацією процесу розвитку характеру та його кристалізації є робота гончаря. Спочатку гончар повинен вибрати відповідний вид глини, тому що деякі види глини дають виріб низького гатунку; вироби ще з іншої глини будуть тріскатися або деформуватися під час сушки, а ще інші не витримують випалювання. Вибравши відповідну глину, гончар раз за разом піддає її подрібненню, перемішуванню і зволоженню, доки з місилки вона не вийде у вигляді м'якої, пластичної маси, що відповідає консистенції в'язкого тіста, готової для використання. Тоді настає черга формувати з неї виріб. Посуду ретельно надають форми, а потім сушать. Далі його ставлять у піч і два або три дні випалюють при високій температурі. Перш ніж витягти посуд із печі, його довго охолоджують. Та навіть тоді він ще пористий, нещільний, цілковито непридатний для вжитку, доки не буде занурений у рідку поливу (суспензію), яка швидко всмоктується.

Виріб знову піддають високій температурі в печі. Від цієї температури полива не тільки розтоплюється, але й перетворюється на повністю прозору плівку на всій поверхні, що надає виробу надзвичайної гладкості та привабливості. Якщо виріб із добірного фарфору, його прикрашають, щоб він міг ще більше милувати око; тому на цьому етапі на нього наносять орнамент і позолоту. Тоді посуд знову

ставлять у піч для третього випалювання. Деякі вироби, витримавши попередні випробування, тріскаються, і їх викидають на сміття. Та якщо посуд успішно перейде останнє випробування, він готовий слугувати тому, до чого призначався.

Так само було з нашим Господом. Він не тільки був досконалим як людина, але й, на додаток, Його воля була цілковито підкореною волі Отця. Коли прийшли випробування, у Нього не було хитання, не було крутійства, не було заподадливості. Він був із відповідного матеріалу. Його серце (якщо цей вираз стосувати до розуму) мало відповідний характер. Так само повинно бути з нами. Той, хто буде прийнятий і виявиться гідним великої нагороди, буде в цьому схожий характером на Нього, буде слухняний Божій волі. Він не тільки прагнучим упевнитися, якою є воля Отця, і буде виконувати її, але й усіяко буде коритися їй серцем. “Чаша”, яку він повинен пити, є тією ж чашею, яку пив наш Господь і яку випив усю.

Щоб йти Його слідами, ми повинні, перш за все, досягти цієї позначки розвитку характеру, а зробивши все, стояти біля неї. Варто повторити думку, що ми не повинні вважати, що досягнення позначки належного розвитку характеру відбувається в мить смерті. Характер треба виробити якомога швидше. Та досягнувши цього розвитку характеру, названого “метою”, ми повинні стояти вірно і не відступати від неї через опозицію з боку світу, плоті та диявола. Усю цю опозицію треба знести ще перед тим, як ми можемо здобути нагороду. Деякі найшляхетніші постаті, які досягли потрібного стану і яких Господь вживав, не дійшли до мети, доки не перейшли відповідних суворих випробувань.

“МИ МАЄМО РОЗУМ ХРИСТІВ”

Думка апостола, мабуть, така: Бог визначив напрямок поведінки і розвитку характеру, і він однаковий для всіх у цьому забігу. Правилком є життя Христа. Якщо ми хочемо дійти до мети і здобути нагороду, ми повинні дотримуватися цього напрямку, цього правила, позначки.

Апостол Павло мав тільки один розум, одну волю. “На одне лиш зважаю” (Хом.), — сказав він. Тож ап. Павло не був двоєдушним, раз вважаючи, що йому подобається служити Господу, іншого разу — собі, потім — противнику і т. д. Він прийняв Божественну пропозицію віддати всі свої таланти службі Господу. Перед його

очима була велика обітниця, яку дав Бог. Тому для нього була лише одна річ у житті.

Святе Письмо розповідає, що під час Євангельського віку Бог дав особливий поклик, особливе запрошення, і ті, які прийняли цей поклик, мають “цінні та великі обітници” чудових речей, яких повинні сподіватися. Ті, які прийняли цей поклик, повинні залишити усі дріб’язкові речі в житті, щоб отримати ці обітници. Є лише один шлях здобути нагороду: показати вірність, слухняність та відданість Богу. Характер, а не талант робить нас прийнятними, адже Бог міг би дати комусь іншому такі самі інтелектуальні здібності, як нам, і навіть кращі. Він нікому не дасть місця в Царстві за фізичну силу чи витривалість, і нікого не допустить до Царства за самі лише земні багатства чи почесні в людей, чи добробут.

ПОТРІБНІ УМОВИ ПІД ЧАС ЗАБІГУ

Чого ж, у такому випадку, шукає Бог? До чого Він нас покликав? Апостол Петро каже, що Бог “покликав нас до слави і добродійства” (2 Петр. 1: 3, Гиж.). Від тих, хто бігтиме в забігу, Бог вимагає виконання певних умов. Він вимагає, щоб ніхто не пишався, а мав покору. Він не хоче бачити в Царстві Свого Вибраного нікого слабкого, хиткого розумом. Не обов’язково мати сильний інтелект, але потрібно показати Богу сильну волю, тверду рішучість і те, що ми полишили в житті все, щоб здобути нагороду. Потрібно також продемонструвати Богу свою відданість. Потрібно не тільки шукати слави, але визнавати і оцінювати власну відповідальність перед Богом.

Відданість — одне з великих випробувань характеру. Мова йде про відданість Богу, Його Слово, відданість принципу. Що б не сталося, християнин повинен коритися Богу, довіряти і бути вірним. Тільки таким, можемо сподіватися, Бог дасть великі благословення, обіцяні переможцям. Тому, бачимо, апостол мав цілковиту рацію, коли відмовився від усього, щоб служити Богу, щоб подобатися Отцю і, тим самим, здобути славну нагороду співпадкоємства з Його Сином.

“КОЖНОГО СИНА, ЯКОГО ПРИЙМАЄ”

Не всі, хто посвячується, але всі, чиє посвячення Бог приймає, кому Він дає зачаття Своїм Святим Духом, щоб стати Новими Створіннями, матимуть можливість досягти цієї позначки

кристалізації характеру, перш ніж помруть. Вони матимуть повне випробування — “кожен син, якого [Він] приймає” (Євр. 12: 6). Ця обітниця гарантує, що вони матимуть випробування і труднощі, щоб розвинути в собі потрібний характер на подобу нашого Господа, і для цього їм не забракне жодного випробування. Бог пильнуватиме, щоб у них була повна можливість розвинути характер на подобу Христа. Хто повернеться до гріха свідомо, навмисне, той потрапить у Другу Смерть. Інші можуть відійти від священницького класу до Великої Громади. Але навіть вони повинні мати достатньо часу, щоб показати свою відданість Богу.

Під час Свого посвячення наш Господь був біля мети завдяки Своїй досконалості. Ми не є біля мети, коли посвячуємося, бо ми недосконалі. Але ми хочемо виконувати Господню волю і присвятили себе тому, щоб пізнати, якою є ця воля, щоб із розумом бути слухняними їй. Наш Господь не мав таких недоліків, які ми маємо, а, отже, не мусів їх долати. У часі Свого посвячення Він любив Свого ближнього як Себе самого і любив Бога усім серцем.

Коли ми посвячуємося, ми погоджуємося це чинити, але не знаємо, що це означає, так само як св. Петро “не знав”, що він говорить на горі Перемінення, коли казав: “Господи, добре бути нам тут! Коли хочеш, поставлю отут три шатрі: для Тебе одне, і одне для Мойсея, і одне для Іллі” (Мт. 17: 4). Також двоє апостолів не знали, чого вони просять, коли питали Ісуса, чи могли б вони сидіти один по Його правиці, а інший по лівиці в Царстві. Наш Господь промовив до них: “Не знаєте, чого просите” (Мт. 20: 22).

Оскільки в часі нашого посвячення ми не до кінця розуміємо, що робимо, нам треба багато бігти, щоб досягти мети. Цього наш Господь не потребував робити, бо був досконалий. При посвяченні Він був біля мети досконалого характеру, і коли б помер в якомусь часі після цього, то отримав би нагороду від Отця, Який сказав: “Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав” (Мт. 3: 17). При Своєму хрищенні наш Господь знаходився біля мети характеру, який заслуговував на обіцяну нагороду від Отця і до якого ми повинні прямувати, аж зможемо забезпечити собі вічне життя чи то на рівні слави, чи на іншому рівні.

Степан, якому завдали мук невдовзі після П’ятидесятниці, жив, як і належало, близько Господа, будучи, як Нафанаїл, “справді

ізраїльтянином”, в якому не було підступу. Факт, що Божа Правда завітала до цих людей, означає, що станом свого серця вони були дуже близько до Господа під Законом, своїм виховником (гр. *pedagogue*), і коли прийшли до Христа, то змогли швидко навчитися в Нього. Так само, очевидно, є з нами. Відмінності в нашому природному вихованні щодо правильних і неправильних речей, правди і неправди не дозволяють нам сказати, як довго кожному з нас потрібно, щоб досягти подоби характеру нашого Господа і, тим самим, доказати, що ми заслуговуємо на вічне життя.

“У ХРИСТА ЗОДЯГНУТИСЯ”

Ми зробили припущення, що Господній народ під час свого посвячення та зачаття Святим Духом ще не готовий до Царства, а вимагає розвитку, якого можна досягти тільки з часом. Не дивлячись на це припущення, чи не можна було би сказати, що в певному значенні Божий народ вважається досконалим у часі свого посвячення — у мить свого прийняття? Відповідаємо, що так. Він вважається таким, але не є таким насправді. Плоть вважається досконалою, щоби Бог міг прийняти жертвоприношення.

Але в цей час Нове Створіння є тільки немовлям у Христі і ще на досягло звершеності мужа. Тому існує потреба піти в Школу Христа і “зодягнутися в Христа”, як висловився апостол. Ми починаємо зодягатися в Христа після посвячення і нашого зачаття Святим Духом. Немовля виростає на дитину, а дитина виростає на мужа (Еф. 4: 13, 14). Праця зростання в Христа необхідна ще до того, як Божа дитина буде придатною до Царства. Різниця між немовлям у Христі і тим, хто придатний до Царства, полягає в тому, що останній пройшов випробування і виявився переможцем.

Коли наш Господь Ісус був у Йордані, Він був переможцем (Євр. 10: 9). Він був досконалим і, відповідно, більше оцінював те, що робив, ніж ми оцінюємо наш шлях, коли посвячуємося. Але Він промовляє до нас: “Не лякайся, черідко мала”, “будьте відважні: Я світ переміг!” (Лк. 12: 32; Ів. 16: 33).

Та навіть у випадку Господа, коли Він був переможцем у мить Свого посвячення, Він насправді здобув нагороду божественної природи тільки в кінці Свого шляху-забігу, коли продемонстрував, що достатньою мірою заслуговує на таке звеличення. І ми знаємо, що Отець продовжував випробовувати Його

слухняність до самої смерті на хресті. Тільки після цього наш Господь був цілковито прийнятий як переможець, якому дано сидіти з Отцем на Його Престолі.

ВЕЛИКЕ ВИПРОБУВАННЯ — ПОЗОСТАТИСЯ БІЛЯ МЕТИ

Наявність досконалості конче означає, що хтось є біля мети, як у випадку Адама. Проба не в тому, чи він досягне мети, а в тому, чи він позостанеться біля мети. “Все виконавши, витримати” (Еф. 6: 13). Коли ми досягли мети характеру, який подобається Богу в кожному значенні слова, триваймо в цьому. Коли наш Господь прийшов у світ, Він був досконалим, відданим, знаходився біля мети — Божого критерію, досконалості. Але треба було переконатися, чи “перекір проти Нього від грішних” не віддалить Його від цієї мети. Проте жодна з цих проб не змусила Його відмовитися від рішучості далі перебувати біля мети. Так само повинно бути з нами, наскільки це в наших силах.

Дух Бога той самий, чи то в Ньому, чи в ангелах, чи в людях, чи в Нових Створіннях. Але з причини гріха ми не бачимо, щоб Дух Бога був у більшості людей. Ми можемо бачити його в ангелів. І ми повинні бачити Дух Бога у святих, які повинні перенести до нового споріднення все, що з природи мають подібного в характері до Господа. Благодаті духа, які показує Господній народ, треба вважати плодами Святого Духа, адже ті, які їх мають, стали Новими Створіннями, увійшли в забіг по нагороду високого поклику. Деякі святі могли би, через наявність природних рис, робити більший поступ, ніж інші, у розвитку і удосконаленні цих плодів та благодатей Духа.

“ПИЛЬНО ДИВИВСЯ НА ВИНАГОРОДУ”

Часом постає запитання: чи не краще було би для Господнього народу намагатися бути схожим характером на Христа і не мати при цьому особливого побажання, якою саме має бути Господня нагорода? Ми відповідаємо, ні. Ми повинні “пильно дивитися на винагороду” (WTV). Щоб належно цінувати винагороду, яку Бог обіцяв, потрібно весь час мати її перед собою. Ми ніколи не повинні втрачати цієї нагороди з-перед очей.

Наш Господь Ісус ніколи не дорікав за таке звертання уваги на нагороду. Послухаймо Його слів: “І тепер прослав, Отче, Мене Сам у

Себе тією славою, яку в Тебе Я мав, поки світ не постав” (Ів. 17: 5). Ось так Він молився до Отця про винагороду, яку мала принести Його слухняність. Так само повинні ми: мова не про те, немовби ми маємо право наполягати, щоб наші зусилля були нагороджені, а про те, що ми повинні думати про благословення (які Бог обіцяв тим, які люблять Його) як про “цінні та великі”. Багато хто в номінальній церкві не бачить цих речей.

Тримаймо цю ціль виразно перед очима. Безперечно, Господь хотів, щоб знання про нагороду послужило стимулом для нашого будування і зміцнення. Ми сподіваємося “честі, слави та безсмертя” і маємо право дошукуватися їх. Будь-яке інше відношення було би фальшивою скромністю. Якщо в нашому розумі з’являється думка, що прагнути високого поклику було б для нас зарозумілістю, ми повинні пам’ятати, що наш Господь хоче, щоб “цінні та великі обітниці” надихали нас настільки, щоб ми прикладали наполегливі зусилля заради того, що нам представлено. Зарозумілістю було би відмовитися від Його пропозиції.

ВІЛЬНИЙ МОРАЛЬНИЙ ЧИННИК ЯК ФАКТОР РОЗВИТКУ ХАРАКТЕРУ

На характер можна дивитися з двох різних сторін. Адам після свого створення був людиною величного і гарного характеру — “увінчаний честю й величністю”. Він був досконалий, був образом Бога. Однак є різниця між наданим характером і характером, який отримав розвиток і перейшов випробування через прояв вільної волі. Наш Небесний Отець хоче, щоб Його розумні створіння проявляли волю. Замість того, щоб дати Адаму частину Своєї подобі характеру і позбавити того, що ми називаємо моральним вибором, Він вирішив дати Адаму Свою подобу характеру разом із вільним моральним чинником. “І Бог на Свій образ людину створив”. Бог передбачив гріхопадіння людини і всі обставини, з цим пов’язані. Він знав, що дозвіл зла на деякий час остаточно принесе велике благословення для всіх. Він знав, що прийде час, коли кожне створіння на небі й на землі буде слухняне Йому, бо не тільки не матиме можливості поводитися по-іншому, але й не матиме можливості вибирати.

Хто оцінює Божий характер, той повинен прагнути мати цю подобу характеру. Тільки такі заслуговуватимуть на вічне життя чи то

серед ангелів, чи людей. Тим, які знаходяться на випробуванні вічного життя, Бог дає пробу в згаданих напрямках, щоб бачити, чи вони на нього заслуговують. Отже, “Отець Собі прагне таких богомільців”, які б “вклонялися... Отцеві в дусі та в правді” — розумно (Ів. 4: 23, 24).

МИ ПОВИННІ “ЛЮБИТИ ПРАВЕДНІСТЬ І НЕНАВИДІТИ БЕЗЗАКОННЯ”

Формуючи характер, ми бачимо, що уроки, яких ми вчимося в Школі Христа, дуже допомагають. На початку людина була створена на образ Бога. Однак у нас цей образ зробився розпливчастим, невиразним. Той, хто вчиться уроків тепер і оцінює їх повною мірою, в подальшому вже не матиме випробування. Той, хто не мав достатньо нагод, матиме повне випробування в наступному Віці. В умовах дисципліни, карань і винагород того часу люди навчаться того, наскільки праведність краща за гріх, а Правда — за неправду. Вони будуть розвивати в собі характер на подобу Бога, яку втратив Адам, і побачать велику гріховність гріха. Вони навчаться проявляти волю до праведності та поводитися праведно. Той, хто не навчиться цього уроку, вважатиметься недостойним вічного життя.

Бачимо, що ангели самі вирішували, бути їм слухняними чи неслухняними, і якийсь час насолоджуватися гріхом. Усі святі ангели, які мають милість у Бога, перейшли своє випробування і вийшли з нього переможцями. Їхній приклад, як ми починаємо його розуміти, щораз більше стає для нас уроком. Як результат цього знання, ми бачимо, що Бог володіє найбільш шляхетним почуттям, яке тільки могло керувати нашим Творцем й Отцем у стосунках із Його створіннями, і раді, що постановили виконувати Його волю.

Врешті, важливо тримати в розумі факт, що як справжня любов з нашого боку проявляється в слухняності, так неслухняність, з Господнього погляду, є доказом втрати любові, полишення відданості, неспроможності витримати проби. Треба визнати, що Господь дивиться на речі в розсудливий спосіб. Коли б хтось запитав: “А як буде, коли ми не послухаємося через незнання?” Відповідь така: Господь завбачливо потурбувався на випадок нашого незнання і, по-перше, дав нам Слово Правди, “щоб Божа людина була досконала [досконало поінформована], до

всякого доброго діла готова”, і, по-друге, обіцяв забезпечити нас такими допоміжними засобами для здобуття духа святості та розуміння Його Слова, які б дозволили нам робити приємне в Його очах (2 Тим. 3: 17; Ів. 16: 13, 14).

Любов — вінець усіх благодатей, “виконання Закону”. Без полум’яної, пристрасної любові було б неможливо проявляти слухняність чи вистояти у випробуваннях для розвитку та кристалізації характеру, який накреслила Божественна Любов. Наш Господь говорить, що Він був улюбленим в Отця, і Отець сам сказав: “Це Син Мій Улюблений”. Легко побачити, чому наш Господь Ісус був улюбленим: Він виражав любов Отця і проявляв її повною мірою. При цьому ми зі здивуванням дізнаємося, що таку саму любов Отець виявляє до нас! “Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми були дітьми Божими”. “Бо Отець любить Сам вас” (1 Ів. 3: 1; Ів. 16: 27).

ПОВНА ЛЮБОВІ СЛУХНЯНІСТЬ ПРИНОСИТЬ РАДІСТЬ І МИР

Тому, улюблені, будьмо щораз уважнішими до Господнього Слова. Не дозволюмо, щоб

через недбалість ця любов згасла. Наш Господь показує, що Його перебування в любові Отця як улюбленого Сина (зі всім, що це означає) виникало з Його слухняності волі Отця. І якщо дотримуватися цього правила, то Він зобов’язаний вимагати від нас послуху, якщо ми хочемо перебувати в Його любові і ділити Його Престол та славу (Ів. 15: 10).

Вказівки і накази нашого Господа не мають на меті залякати нас, ані зробити нас нещасливими. Навпаки: “Це Я вам говорив, щоб радість Моя була в вас, і щоб повна була ваша радість” (Ів. 15: 11). Хто дає найпевніший доказ того, що він живе найближче Господа, добре знає, що слухняність Господнім словам, разом із набутим привілеєм перебувати в Ньому і в Його любові, є найбільшою радістю, яка пересилує всі дріб’язкові утіхи, що їх може запропонувати світ. Це — радість і мир, який “вищий від усякого розуму”, який панує в серці, “бо має обітницю [запевнення] життя теперішнього та майбутнього” (1 Тим. 4: 8).

R5080 (1912 p.)

ХТО МОЖЕ ВІДПАСТИ ВІД БЛАГОДАТІ?

Той, хто знаходиться в самому низу, не може впасти. На самому початку батько Адам перебував, так би мовити, високо, був досконалий, створений на Божу подобу, вільний від гріха. Він мав Божу милість і в такому стані був на випробуванні життя і смерті. Згрішивши, він потрапив із милості в немилість — осуд, смерть. Його потомство (весь людський рід) народилося в немилості у Бога. Люди впали. Читаємо: “Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя” (Пс. 51: 7). За своєю природою все людство є дітьми гніву. Глибше впасти вже неможливо, як написано: “Весь світ лежить у лихому [у лукавому]” (1 Ів. 5: 19, Хом.).

Та щось трапилося, що підняло частину людського роду з цього стану гріхопадіння. Христос прийшов у світ, віддав Своє життя ціною викупу і піднявся на небеса, щоб “з’явитись тепер перед Божим лицем” (Євр. 9: 24). Та досі Він з’явився не за світ, а тільки за нас — за тих, які довіряють дорогоцінній крові Христа. Його з’явлення за них дозволяє їм наблизитися до Бога, стати учнями Христа і одержати зачаття Святим Духом.

Ось таке наше становище: ми прийняли Відкупителя, ми намагаємося йти Його слідами, ми піднялися з осуду і більше не є мертвими в Адамі. “І вас, що мертві були через ваші провини й гріхи,.. оживив” (Еф. 2: 1, 2). Свого часу ми були чужими і приходьками, та, “ставши близькими Христовою кров’ю”, тепер є членами Тіла Христа (Еф. 2: 12, 13). Отже, ми є Божими дітьми через синівство.

Відколи Адам потрапив у гріх, він вважався ворогом Бога. Та ми наблизилися до Бога через Христа. Ми “обдаровані в Улюбленім”, визнані гідними вічного життя, якщо будемо вірні, бо вічне життя є даром Бога (Еф. 1: 6; Рим. 6: 23). Отже, Церква повернулася зі стану гріхопадіння, натомість світ залишається в цьому стані, тому не може впасти. Єдиними, хто може це зробити, є ті, які одержали Святий Дух.

Щоправда, спосіб життя під час теперішнього існування може вплинути на нагоду і майбутню долю світу. Якщо люди свідомо ламають зобов’язання, вони грішать проти світла і шкодять своєму характеру. Але вони не можуть грішити проти своєї частки заслуги Христової

жертви, бо вони ще не отримали цієї частки. Тільки посвячені діти Бога є в змозі це зробити, на що звертає увагу апостол: “Не можна бо тих, що раз просвітилися були, і скуштували небесного дару, і стали причасниками Духа Святого, і скуштували доброго Божого Слова та сили майбутнього віку, та й відпали, знов відновляти покаанням” (Євр. 6: 4-6).

Було би добре повторити цю думку: єдиним класом, який може відпасти, є ті, які “стали причасниками Духа Святого”. І якщо хтось із тих, хто був приведений до повної згоди з Богом через зачаття Святим Духом, буде нехтувати або зловживати своїм блаженним привілеєм, для нього вже не залишається користі від великого Примирення, бо він отримав свою частку у викупній праці Христа.

ЗНАННЯ НЕСЕ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Сьогодні єдиним свідченням того, що ми зачаті Святим Духом, є факт, що ми “взяли Дух синівства, що через Нього кличемо: Авва, Отче” (Рим. 8: 15). Світ, не маючи життя в собі, не може втратити того, чим ніколи не володів. Щодо нас, то якщо “ми грішимо самовільно, одержавши пізнання правди, то вже за гріхи не знаходиться жертви, а страшливе якесь сподівання суду та гнів палючий, що має пожерти противників. Хто відкидає Закона Мойсея, такий немилосердно вмирає при двох чи трьох свідках, скільки ж більшої муки, додумується? заслуговує той, хто потоптав Сина Божого, і хто кров заповіту [Угоди], що нею освячений, за звичайну вважав, і хто Духа благодаті зневажив” (Євр. 10: 26-29).

Тільки освячені кров'ю Угоди можуть знехтувати нею. Тільки ті, які мають знання про

Божого Сина, можуть “потоптати” Його. Світ у своєму незнанні не може цього зробити. Отже, якщо “ми грішимо самовільно, одержавши пізнання правди” (не якщо світ грішить самовільно, але якщо ми грішимо самовільно), то для нас вже не знаходиться частки в жертві Христа.

Щодо інших, вони далі мають свою частку в жертві Христа, і їхня відповідальність зростатиме в міру росту їх знання. Ми маємо велику відповідальність, бо маємо велике знання. Ми скуштували Святого Духа, ми стали його “причасниками”. Апостол каже, що той, “хто відкидає Закона Мойсея, такий немилосердно вмирає”. Для таких нічого більше не залишалося. За неслухняність Мойсею вони отримали не вічні муки, а покарання смертю. Ті, які померли, будуть мати свою частку на основі викупної праці Христа.

Особи, які померли під Законом, остаточно матимуть нагоду отримати Божу благодать в Ісусі Христі. І якщо вони були позбавлені життя під образним покаанням смертю, то наскільки суворішим буде покаання тих, хто має розуміння і освіченість через позаобразного Мойсея — Христа! Святе Письмо дає зрозуміти, що такі особи помруть Другою Смертю за свідомий непослух. Для них немає жодної надії коли-небудь відновитися. Варто зробити наголос на цій важливій думці: від смерті під Законом Мойсея буде відновлення, але для тих, які вмирають Другою Смертю, більше нічого не буде. Вони отримали свою частку в Примиренні і вважали кров Угоди, якою були запечатані, річчю, позбавленою святості. “Христос... уже більш не вмирає” (Рим. 6: 9).

R5093 (1912 p.)

БІБЛІЙНЕ ЗАСТОСУВАННЯ ВИРАЗУ “СПАСІННЯ”

Вищі критики та еволюціоністи натрапляють на великі труднощі у своєму намаганні приховати від простих людей факт, що їхні теорії діаметрально протилежні усім вченням Святого Письма про спасіння людей. Ці сучасні філософи не люблять, щоб їх називали “недовірками”, “невіруючими”, а вважають за краще брати вірші з Біблії для своїх щотижневих намагань руйнувати віру. Коли б еволюціоністські теорії були правдиві, слово “спасіння” було би цілковито невідповідним. Коли б людство протягом шести тисяч років піднімалося від стану мавпи до людської досконалості і поступово мало би

стати ангелами в процесі еволюції, тоді слово “спасіння” було б цілком недоречним у їхньому випадку. Людям радше треба було би залишити у спокої в їхньому славному просуванні вгору. Їм не потрібен жодний Спаситель, жодний Відкупитель, бо, згідно з цією теорією, людство ніколи не заблукало, ніколи не відпало від досконалості.

Натомість пропозиція Біблії зовсім протилежна до теорії Еволюції. Святе Письмо навчає, що людина створена досконалою і святою, на моральну подобу свого Творця. Вона стверджує, що Адам, знаходячись на

випробуванні щодо того, чи його життя та милості триватимуть вічно, згрішив і був засуджений на смерть. Вона розповідає, що через Ісуса Бог подбав про повернення людства зі стану гріха та смерті, в який воно опустилося; що завданням Ісуса є передусім задоволення Справедливості; що Він помер, Справедливий за несправедливих, щоб грішники поєдналися з Богом через смерть Його Сина. Біблія навчає, що цей викупний процес, це спасіння людства від гріха та смерті вже почалося в тому, що Христос вже віддав Своє життя як ціну викупу, був звеличений і названий Спасителем, Життєдавцем світу.

Але світ ще не спасений. Він лежить у лукавому. Сатана далі є “князем цього світу”. Гріх та смерть далі панують. Світ має тільки Божественну обітницю, дану Авраамові, про яку більшість людей навіть не знає. Ця обітниця, однак, є певною: у кінцевому підсумку Месія благословить всі племена землі; і щоб досягти цього спасіння, Він у своєму часі запровадить славне царювання праведності, Боже Царство під усіма небесами. Воно пануватиме; воно перемаже; воно знищить гріх, смерть і все, що противиться Божественній праведності, та принесе користь людству. Ось так знання про Господа остаточно наповнить цілу землю (Іс. 11: 9), усяке коліно вклониться і усякий язик присягне Господу (Іс. 45: 23). Так прийде славна нагода спасіння через знання про Господа і Його волю (Єр. 31: 34).

У кого буде бажання чинити Божу волю, той матиме допомогу Відкупителя, щоб виховати праведний характер. Ця допомога полягатиме у піднятті з гріха та смерті (спасіння від них), а також з усіх супутніх жахливих розумових, моральних та фізичних недосконалостей. Це

буде спасіння до життя, здоров'я та сили — розумової, моральної та фізичної. Земля також спасеться — відновиться від Божественного вироку, тобто “прокляття”. Більше не виступатиме піт на чолі від терня та будяччя, а земля дасть свій врожай і назветься “Господній Садком” (Зах. 8: 12; Іс. 51: 3). Земля є Божим підніжком, і Він зробить його славним (Іс. 60: 13).

Натомість перед цим спасінням людини, її земної домівки і майбутнього панування є інший етап, інший різновид спасіння. Перш ніж мати справу зі світом, Бог вибирає, кличе, притягує і напоумляє святий клас. Ті, які належать до нього, можуть із вірою сказати про себе, що вони спаслися, хоча їхнє спасіння насправді не відбудеться, доки вони не матимуть участі в Першому Воскресінні. Тепер вони, вважається, перейшли від смерті до життя, є Новими Створіннями, братами в Христі, Божими дітьми. У славний стан святі увійдуть при своїй переміні у воскресінні, коли будуть перенесені з людської природи та умов до духовної (небесної) природи та умов.

Остаточо буде два класи спасених, два класи будуть врятовані від умов гріха та смерті, які зараз панують:

(1) Церква, яка зазнає зміни від земної до божественної природи (1 Кор. 15: 51-54).

(2) Охочі та слухняні зі світу, які під час тисячі років славного царювання Месії зазнають поступової зміни, та не до іншої природи, а від недосконалої до досконалої людської природи (Дії 3: 19-21).

Тим часом усі свідомо злі, неслухняні, тобто бунтівні, будуть цілковито знищені “Другою Смертю”, “немов звірина нерозумна” (2 Петр. 2: 12).

R5078 (1912 p.)

“НЕ ПОКИДАЙТЕ ВАШОГО ДОВІР'Я”

*“Не покидайте, отже, цього вашого довір'я, бо воно має велику нагороду”
(Євреїв 10: 35, Хом.).*

Для дуже багатьох із Божого народу, а також для людей у світі ідеалом християнського життя є життя, повне миру та спокою. Вони ще не навчилися, що “мир Божий, що вищий від усякого розуму [у світі]”, обіцяний християнам, повинен панувати у серці і підтримувати його (Фил. 4: 7; Кол. 3: 15), а не стосуватися

зовнішнього життя. Вони забувають або, можливо, ніколи не засвоїли слова Учителя: “Це Я вам розповів, щоб мали ви мир у Мені [у своїх серцях]. Страждання зазнасте у світі”. “Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас”. “Коли Вельзевулом назвали господаря дому, скільки ж більше назвуть так домашніх його”. “Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі [у теперішньому світі, тобто епосі], будуть переслідувані”. Пророк ствердив про грішний клас, а не про

святих: “Вони не знають людських злиднів, і їх не б’ють, як простих людей” (Ів. 16: 33; 15: 18; Мт. 10: 25; 2 Тим. 3: 12; Пс. 73: 5).

Тільки тим, хто має деяке знання про великий План Бога, Його стосунок до Його народу зрозумілий і чіткий. Світ дивується, що особам, яких Бог приймає у Свою сім’ю як синів через відкуплення і прийняття, обов’язково або ж дозволено переносити страждання. Святим, які добре цього навчилися, апостол каже: “Не дивуйтесь огневі, що вам посилається на випробовування, немов би чужому випадку для вас” (1 Петр. 4: 12). Ці святі можуть сьогодні виразно бачити мету і корисність нинішніх випробувань, лих та переслідувань, вони розуміють, що ті є в повній згоді з їхнім високим покличком, небесним покличком стати спадкоємцями Бога і співспадкоємцями Ісуса Христа, нашого Господа, “коли тільки разом із Ним ми терпимо, щоб разом із Ним і прославитись” (Рим. 8: 17).

Але чому частка в прийдешній славі залежить від теперішніх страждань? Відповідаємо, що з двох причин:

ПОТРИБЕН РІШУЧИЙ ХАРАКТЕР

(1) Суворі випробування і перевірки нашої любові до Бога та Його Правди, а також нашої віри в Нього і в Його обітницю — єдино мудрий крок Бога з огляду на дуже високі почесті та відповідальність великого становища, до якого Він нас покликав. Якщо було доцільним випробувати нашого Господа і Відкупителя в усьому щодо віри та слухняності перед Його возвеличенням до неперевершеної слави та сили божественної природи, тим більше доцільно, щоб ми, колись чужинці та далекі від Бога, діти гніву як і інші, були цілковито випробувані.

У нас немає випробувань стосовно досконалості нашої земної посудини, адже Богу і нам добре відомо, що в нашій деградованій плоті не мешкає жодна досконалість, але ми маємо випробування щодо нашого нового розуму, нашої посвяченої волі, чи вони повністю посвячені Господу і чи міцно утверджені в любові правди, чистоти та праведності в цілому. Ми також підлягаємо випробуванню, щоби було видно, чи ми не поступимося принципами праведності заради прихильності світу, самолюбних амбіцій чи “дочасної гріховної потіхи”. Ті, які люблять праведність і ненавидять беззаконня, які розвивають рішучий

характер, є “переможцями”, і, як члени Христа, успадкують усе. Нерішучим, літеплим — ані холодним, ані гарячим — далеко до того, щоб мати дух класу Царства, і Господь обов’язково їх відкине — “виплюне” (Об. 3: 16).

ЛЮБОВ, А НЕ САМОЛЮБСТВО, КЕРІВНИЙ ПРИНЦИП

(2) Участь у прийдешній славі залежить від теперішніх страждань, адже прийдешня слава буде дана тільки тим, хто має Дух Христа, дух святості. А той, хто отримав цей Святий Дух, цю вдачу, і перемінився відновою свого розуму, тобто волі, щоб любов (а не самолюбство) панувала над його думками, словами і вчинками, не може, якщо він знаходиться у світі, уникнути теперішніх страждань. Його любов до Бога, його ревність до Божої служби і Божого народу, його віра в Боже Слово і безкомпромісне ставлення до всього, що з цим пов’язане, настільки відрізнятиметься від пануючого духа сумніву, самолюбства і поступливості, що його вважатимуть особливим, називаючи екстремістом і фанатиком, а то й ханжею.

Злі здогадки з боку неповністю посвячених сердець будуть приписувати кожний добрий вчинок якимось самолюбним або поганим мотивам. Тому “за Ім’я Моє [Христа] будуть усі вас ненавидіти”, бо “світ нас не знає [не розуміє] тому, що Його не пізнав” (Лк. 21: 17; 1 Ів. 3: 1). Причина всього цього очевидна: “бог цього віку засліпив розум” переважної більшості людей, тому вірні, які оцінюють Правду, які мають нове серце (волю) і правильний дух щодо цих речей, є лише “Малою Черідкою”.

ТЕПЕРІШНІ УМОВИ НАЙБІЛЬШ СПРИЯТЛИВІ, ЩОБ ПЕРЕМАГАТИ

Ці умови не зміняться, доки випробування “Малої Черідки” не закінчиться. Бог дозволить злу набирати сили, доки випробування, пересівання, очищення та полірування Нареченої Христа повністю не завершаться. Тоді сатана буде зв’язаний на тисячу років і не матиме дозволу засліплювати і зводити народи під час Тисячолітнього віку благословень, а “Мала Черідка” переможців разом із Христом, її Господом і Головою, благословитиме всі племена землі повним знанням Правди.

Тому, дорогі брати та сестри, візьміть до уваги слова апостола і не покидайте свого довір’я, — довір’я до Бога, до виконання

Його великого Плану і до всіх, хто довіряє дорогоцінній крові та приносить плоди Духа в щоденному житті: покору, терпеливість, братню доброзичливість, любов.

ДОВІР'Я — ОСНОВА ЗУСИЛЬ ХРИСТІЯНИНА

Деякі з Господнього народу мають тенденцію знеохочуватися, думати, що вони, можливо, невірні, і втрачати мир у розумі. У деяких випадках це відчуття знеохочення веде до такого страху та стресу, що викликає побоювання Другої Смерті. Апостол, здається, має на думці цей стан. Ми оточені недосконалими судженнями та поведінкою, а ті, які належно оцінюють себе, повинні знати, що вони поступаються Божественному критерію і своєму обіту посвячення. Це знання повинно робити всіх дуже покірними, дуже доброзичливими до інших, але не повинно знеохочувати.

Св. Павло підбадьорює таких словами “не покидайте вашого довір'я” (Хом.). Пам'ятаймо, що факт отримання цієї Божественної милості є доказом, що жертвоприношення здобуло Божественне прийняття. Віра (довір'я) в Бога і “цінні та великі обітниці” є в основі всіх християнських зусиль. Без цієї віри не можна боротися доброю боротьбою. Наскільки ці обітниці є перед нашим розумом, настільки ми маємо силу та відвагу бігти вузьким шляхом.

Якщо послідовник Господа знеохотився або відчув, що його сподівання не здійснилися, він не повинен втомлюватися чинити добро. Він повинен йти до Господа в молитві й відновити свій обіт посвячення. Треба звестися з пороку знеохочення і підняти хрест із новим запалом. Треба намагатися зійти на ще вищий рівень, ніж попередньо. Якщо втратити довір'я, втратити віру, то противник легко нас здолає.

Бог схвалить тих, хто ходить вірою. Нагорода є для тих, хто тримається віри аж до смерті. Ми повинні остерігатися всього, що веде до послаблення або знищення нашої віри. Господь поводить з нами ласкаво та доброзичливо. Він зробить для нас усе, що добре. Знаючи це, ми можемо мати довір'я до Бога, навіть якщо рішення Божественної Справедливості відгородить нас від Божественної милості. Хто має правильне серце, той кориться Божественній волі. Господь хоче, щоб ми мали віру, яка б вистояла в смутку та радості, яка б довіряла

там, де не бачить, яка б перебувала під проводом Божественного провидіння.

СПІЛЬНІСТЬ ІЗ ХРИСТОМ У СТРАЖДАННЯХ

В Євр. 10: 32-39 апостол виразно показує, що знести Христові скорботи можна двома шляхами: (1) стати дивовищем через зневаги та знущання і (2) відверто визнати нашу прихильність до тих, кого зневажають, беручи участь в їхніх зневагах та знущаннях. Адже, якщо один член страждає, то всі члени Тіла Христа страждають із ним.

“Згадайте ж про перші дні ваші” і побачте, як ваші скорботи і випробування прийшли головним чином після того, як ви були просвічені світлом знання про Бога, яке сяло від обличчя нашого Господа Ісуса Христа, і що вони зростали відповідно до того, як зростало ваше світло Теперішньої Правди. Не важко побачити причину цього. Великому противнику не цікаво турбувати тих, хто послує на Сіоні, натомість він завжди готовий збивати з пуття і заплутувати тих, хто не спить. Чим діяльнішими ми стаємо в службі Господу і Правді і, відповідно, активніше протидіємо сатані та неправді, тим більше він боротиметься з нами. Чим вірніше і завзятіше ми боремося доброю боротьбою, як добрі воїни Господа Ісуса Христа, тим більше будемо мати схвалення Учителя тепер і більшою буде наша нагорода в Царстві.

ЩОРАЗ СУВОРІШІ ВИПРОБУВАННЯ

Безперечно, нас чекають щораз суворіші випробування. З Божого погляду ми, благословенні більшим світлом, повинні вміти витримати більші випробування та скорботи. З погляду сатани ми, як загін Гедеона, озброєний Правдою, завдаємо йому більше шкоди, ніж усі інші разом узяті. Нас тільки дивує, що він досі не атакував нас лютіше, ніж у минулому. Можливо, йому перешкоджали, і він матиме ще більше свободи бити нас у міру того, як насувається ніч. Такими є наші сподівання, побудовані на прямих висловлюваннях та образах Святого Письма.

Але такі висновки не повинні приносити журби ані страху, бо Той, Хто за нас, більший, ніж усі, хто проти нас (1 Ів. 4: 4; Рим. 8: 31). Його обітниці, як і Його провидіння, є муром спасіння і захистом з усіх сторін. Що відокремить нас

від любові Бога в Христі? Може горе? Ні, воно тільки наблизить нас до Нього, і під Його захистом та опікою ми будемо спокійні. Його благодаті достатньо для нас. Його сила проявляється в наших слабостях. Коли ми

відчуваємо себе слабкими, тоді ми сильні в Ньому. Він ніколи нас не залишить і не покине.

“Стороже, яка пора ночі?” “Надходить ранок, а потім ніч” (Іс. 21: 11, 12, Хом.).

R5095 (1912 p.)

“ІНШИЙ ГОЛОС ІЗ НЕБА”

*“Вийдіть із нього, люди мої, щоб не сталися ви спільниками гріхів його, і щоб не потрапили в карання його”
(Об’явлення 18: 4).*

Об’явлення нашого Господа св. Івану є Книгою знаків, за допомогою яких речі, згадані в ній, символізують речі, які мають на увазі. Наведемо ілюстрацію. У цій Книзі жінка представляє Церкву: чиста жінка — чисту Церкву, а фальшива жінка — відступну Церкву. В Об. 17: 1-6 змальовано фальшиву жінку, невірну своїм зобов’язанням, яка, відповідно, більше не заслуговує на те, щоб бути Нареченою Месії. Ця невірна жінка ганебно названа “Вавилоном”. Читаємо, що вона сиділа на звірині, що символічно стверджувало, що вона контролювала владу в Римі.

У своїй руці жінка тримала золоту чашу, повну гидот, символічно показуючи цим, що вона напоїла всі народи вином фальшивого вчення. Чаша наводить на думку, що невірна Церква, символічно показана в цій жінці, свого часу мала Божественну Правду: “Вавилон — золота чаша в руці Господа” (Єр. 51: 7, Тур.). В Об. 17: 5 вона названа “матір’ю блудницям” (Гиж.). Цей вираз натякає на материнську церкву і на дочірні церкви, про які сказано, що вони надзвичайно нагадують матір. І як матір називали “Вавилоном”, так і дочки, на зразок своєї матері, носять сімейну назву.

ВАВИЛОН — МАТИ І ДОЧКИ

Скрізь довкола себе ми бачимо виконання цього пророцтва. Бачимо, як дочірні системи вийшли з материнської, отримали розвиток із неї. Кілька років тому у Пітсбургу один відомий пресвітеріанський служитель сказав: “Як хочете, але ви повинні визнати, що ця [католицька] церква є Церквою-Матір’ю. Вона володіє безперервною історією, яка сягає часів апостолів. І кожною часткою релігійної правди, якою ми захоплюємося, ми завдячуємо їй як скарбниці. Якщо в неї немає доказів того, що

вона — справжня Церква, тоді ми позашлюбні діти, а не сини”.

Неупереджене вивчення віросповідань показує, що вони більш-менш прихильно ставляться до материнської системи. Об’явлення 18: 1-24 простежує історію відступної Церкви і передвіщає, що Вавилон — папська та протестантські системи — упаде. Та Господь ще має справжню Церкву, до якої говорить: “Вийди від неї, народе Мій!” Іншими словами, святі Бога розкидані серед віросповідань. Та сьогодні, при закінченні віку, Бог посилає Вістку, щоб Його народ більше не позоставався в цих віросповіданнях, адже настав час засудження Вавилону, і він впаде (Іс. 13: 1-22).

ПРОРОЦТВО — ГРАФІЧНЕ ЗОБРАЖЕННЯ ІСТОРІЇ

Вивчаючи Писання з метою зрозуміти пророцтво, бачимо, що під час Юдейського віку Бог давав різні образи та картини. Самі юдеї були образним народом. Святе Письмо також показує, що є два Ізраїлі, один з яких має бути, мов “зорі небесні”, а інший — мов “пісок на березі моря” (1 М. 22: 17; Іс. 8: 14; 1 Кор. 10: 18; Гал. 6: 16). Бог вжив тілесного Ізраїля, що створити образи духовних речей — “кращих речей”. Їхні ювілейні роки образно представляли позаобразний Ювілей кращих часів; їхнє левитське священство було образом Священства у славі і т. д.

Під час великого вавилонського полону юдеї були змушені жити у Вавилоні, бути його частиною, підтримувати його, хоча його рабство не було суворим. Так само сьогодні від Божого народу вимагають позоставатися в Містичному Вавилоні, бути частиною Вавилону, підтримувати деякі його ділянки та віросповідання. Ось чому важко утікати з Вавилону. Та ми знаходимо у Святому Письмі графічні образи всього того, що приходить на Містичний Вавилон, і ті, які хочуть урятуватися, мусять утікати. Як Кір (образний Христос) здолав Вавилон, так частиною праці

Другого Приходу є повалення позаобразного Вавилону (Єр. 51: 6; Об. 18: 21).

ВАВИЛОН — СИМВОЛ ПЛУТАНИНИ

На початку назва “Вавилон” означала “Божа брама”. Та з часом це слово набуло значення плутанини, суміші, і в цьому значенні вживається в Об’явленні. Вавилон є символом плутанини. Божий народ у Вавилоні зазнає приниження, відчуває скутість. Сьогодні з пророцтва ми чуємо наказ: “Вийдіть із нього, люди мої!” Цей заклик стосується не тільки тих, хто у Великому Вавилоні, але й тих, хто перебуває в інших віросповіданнях — серед матері й дочок. “Вийдіть із нього, люди мої, щоб не сталися ви спільниками гріхів його, і щоб не потрапили в карання його” (Об. 18: 4). Не будьте з тих, хто не бачить неправд Вавилону і, відповідно, не є з числа покликаних.

Заклик до виходу полягає не тільки в тому, щоб полишити номінальну Церкву. Хто зі справжніх християн починає бачити неправду, в якій його тримали і якої він навчився у Вавилоні, той починає розуміти, що він не тільки хибно представлятиме себе і віросповідання, до якого належить, але й Небесного Отця і Боже Слово, якщо далі триматиметься того, що вважає неправдою. Якщо він розуміє своє становище, то голос Господа через Його Слово промовить до нього, що він повинен відстоювати правду і праведність.

Ніхто не покликаний з Вавилону, доки він не бачить його справжнього стану. Отже, ніколи не вмовляйте нікого вийти з Вавилону, бо якщо він має “вуха, щоб слухати”, Божий голос скаже йому виразно піти на такий крок і покаже причину, чому потрібно це робити. Книга Об’явлення показує нам через символи, що на Вавилон приходять жахливий утиск. Номінальна Церква стверджує, що Христове Царство було встановлене сотні років тому. Відповідно, вона не чекає на прихід Христа, щоб Він встановив Своє Царство, бо вважає, що Він встановив це Царство в часі Першого Приходу.

“ПОЗБИРАЙТЕ ДЛЯ МЕНЕ ПОБОЖНИХ МОЇХ”

Вираз “вийдіть із нього” означає, що Господній народ повинен відокремитися від усього, що є в конфлікті з Божественним Словом. Ми повинні полишити неправди і їхні системи, які суперечать Слову Бога. Але ми не повинні

організувати інше віросповідання, бо початковий поклик був до членства в Тілі Христа.

“Вийдіть із нього, люди мої” — поклик приєднатися до Христа, Месії. Цей поклик Господь дав через пророка, коли він говорить: “Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали заповіта [Угоду] зо Мною” (Пс. 50: 5). Вони мали бути зібрані не до римської чи іншої системи, а до Господа, щоб стати одно з Ним. Тому вони не могли бути зібрані до всіх цих різних віросповідань, ані до якогось одного з них. Ті, які чують поклик, повинні вийти з Вавилону і стати на боці Господа. Вони більше не повинні бути лжепредставниками Бога і самих себе.

Ті, які бачать ці речі і достатньо сміливі, вийдуть. Ті, які бачать ці речі, але їм бракує сміливості вийти, мають більше відповідальності, ніж переважна більшість людей у Вавилоні, які не бачать. Якщо ж ті, які бачать, не матимуть достатньо сміливості послухатися Господа, вони, залишаючись там, обов’язково отримують кару і, очевидно, матимуть валику частку в покараннях дня помсти.

БАГАТО ВТРАЧАЄ РЕЛІГІЙНІСТЬ

Багато людей, пов’язаних з різними віросповіданнями, замість того щоб приходити до Правди, втрачає релігійність. Вони в жодному випадку не є поганими людьми і переконуються, що християнство супроводжує велика омана. Вони відкидають багато з того, що Вавилон робить і говорить. Вавилон вважає, що йому вдалося цивілізувати світ, та забуває, що цивілізація існувала ще перед початком християнства. Вавилон забуває, що юдеї є такими ж цивілізованими, як християни, і що мусульмани більш помірковані, ніж багато хто з так званих християн. Та ми зовсім не хочемо казати чогось проти того доброго, що люди отримали від Вавилону. Якщо вони здобудуть ще трохи благословень, то, можливо, побачать, що хоча благословення, які вони мали попередньо, були чимось кращим, ніж послання язичництва, однак те, що є найкраще у Вавилоні, поступається Правді, Світлу.

Улюблені, нам дано насолоджуватися дивовижними речами! Завдяки Божій благодаті ми маємо привілей бачити значення речей, колись таємничих не тільки для нас, але й для наших батьків. У той самий час, як деякі у Вавилоні потрапляють у невір’я, інші з Вавилону стають

міцнішими духовно, “аж до середини входячи [надією] за заслону”. Якщо Христос є нашим Предтечою, ми увійдемо туди з Ним. Тим самим ми станемо учасниками Месії, стаючись Нареченою Месії, як це символічно представлено. Справжня Церква має приєднатися до Христа у Його Царстві. Тоді прийдуть обіцяні благословення для “всіх племен землі”.

Усвідомлюючи послідовність Божественного Плану віків, наші серця є повні вдячності Богу. Ми бачимо, що Нова Епоха буде запроваджена

“часом утиску, якого не було від існування люду”. На місцезнаходження цього Часу Утиску вказує, серед інших, пророцтво, яке розповідає, що “багато буде бігати туди-сюди, і побільшає знання” (Diaglott), що буде час утиску, що “розумні зрозуміють”. З якого джерела розумні здобувають для себе поради? Вони розуміють на основі мудрості згори, у покорі приймаючи Божественне Слово і отримуючи від цього благословення (Дан. 12: 4, 10).

R5092 (1912 p.)

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ НОВОГО СТВОРІННЯ ПЕРЕД БОЖЕСТВЕННИМ ЗАКОНОМ

ЧАСТИНА ДРУГА:

Нове Створіння представлено волею, розумом, однак Нове Створіння не може бути без тіла. Бог не дає Новому Створінню його власне тіло в теперішньому житті, а дозволяє використовувати старе тіло. Відповідно до вірності Нового Створіння в старому тілі воно матиме нагороду — буде членом Малої Черідки або Великої Громади, або, у випадку невірності, отримає покарання, Другу Смерть.

Нове Створіння має в наявності смертне тіло, володіє ним. Однак це тіло не є тілом Нового Створіння, хіба що в присвійному значенні. Коли б хтось жив тимчасово в хижі, доки його дім будують, а його запитали: “Це твій дім?”, — він відказав би: “Ні, я тут тільки до часу, поки мій дім будується”. Так і Нове Створіння займає старе тіло. І це тіло мертве, тому що посвячене Богу в справі Жертви за гріх (Кол. 3: 3; Гал. 2: 20).

Господь знає нашу “постать”. Він знає, що ми деградовані, недосконалі розумово, морально, фізично. Його послання до Нового Створіння таке: “Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний” (Мт. 5: 48). Це означає досконалість волі, намірів, намагань. Але Бог знає, що ми маємо цей скарб нової волі в смертному тілі, яке недосконале. Через Христа Він подбав про те, щоб кожна недосконалість нашої плоті отримала прощення на умові, що ми прийдемо до Нього по прощення в імені нашого Заступника, Ісуса. Цей порядок є на нашу користь, бо він змушує нас пильнувати і бути більш уважними щодо наших провин, пам’ятаючи, що вони можуть отримати прощення тільки через заслугу нашого Відкупителя.

ТРИ БЛАГОСЛОВЕННЯ ВІД ВІРНОЇ СЛУХНЯНОСТІ

Отже, досвід Нового Створіння, коли воно приходиться до Престолу Благодаті по допомогу, є виховавчим. Воно докладає зусиль більш дбайливо, більш наполегливо, більш завзято жити згідно з волею Бога не тільки в розумі, але й у тілі. Результатом вірного дотримання щоденного вивчення думок, слів та вчинків повинно бути зміцнення, посилення Нового Створіння у боротьбі з хитрощами світу, плоті та противника.

Крім цього, такий шлях неминуче буде означати не тільки вище і шляхетніше земне життя, все ще недосконале, але й більше співчуття до інших із людської сім’ї та до Церкви — до тих, які намагаються боротися зі слабостями, успадкованими в плоті, а також загальне освічення серця, наповненого співчуттям до членів людської сім’ї, народжених у гріху, “зачатих у беззаконні”. Це повинно свідчити про велику міру приготування до майбутнього Царства, щоб допомагати нещасному людству вибратися з деградації гріха та смерті.

ПРИЧИНИ ДУХОВНОГО ЗАНЕПАДУ

Хоча Нове Створіння не може дати згоди на гріх, не може грішити добровільно, не може грішити свідомо, залишаючись при цьому святим розумом, воно може стати млявим, недбалим, неуважним, обтяженим турботами цього життя — недостатньо відданим і пильним у боротьбі з Великим Ворогом. У цьому стані воно може стати більш-менш притупленим, і

воля плоті може в чомусь здобути домінуючий вплив. Плоть має свої забаганки, свої вимоги, і вміє переконливим чином наполягати на тому, що їй здається її правами та привілеями. Часом плоть дуже наполеглива в цьому.

Якщо Нове Створіння стає переобтяженим, стає ослабленим через відсутність їжі, яка його зміцнює і про яку подбав Отець, воно на якийсь час може стати майже безпомічним, аж врешті не зможе протистояти гріху. Наскільки Нове Створіння варте докору за цей стан, настільки воно отримає різки не тільки як справедливу відплату, але й як виправлення, бо якщо його не виправляти, воно може стати ще недбалішим до своїх обов'язків.

Ми всі потребуємо приведення до порядку, щоб твердо дотримуватися принципів праведності. Наскільки Новому Створінню не вдається протистояти плоті, настільки будуть різки, те чи інше покарання, відплата. Та навіть якщо прийдуть такі покарання, разом із ними будуть також прояви Господньої милості.

Хоча труднощі пророка Давида не були цілковито такими ж, як труднощі святих, бо він знаходився на іншому рівні, ніж ми, але ми можемо застосувати загальні принципи, взяті з його труднощів. Давид грішив, і Господь дозволяв, щоб на нього приходили певні покарання. Тоді Давид жалкував і просив вибачення за ці гріхи. Хоча його супроводжувало світло Господньої милості, Господь казав, що він має бути покараний за речі, які, як він знав, були поганими, хоча весь цей час його серце було звернене до Господа. Наступні події в його житті тільки підтверджували його розкаяння. Він вчинив гріх; він розкався; він отримав прощення; він повернувся до Господньої милості. Однак у відповідному часі він отримав покарання саме за ці гріхи, і коли він отримав ці покарання, то визнав їх справедливою відплатою.

ЕТАПИ РОЗВИТКУ ДОБРОВІЛЬНОГО ГРІХА

Неуважність або недбалість з боку Нового Створіння не обов'язково означає Другу Смерть, хіба що ця недбалість посувається до свідомого вибору гріха — добровільного гріха. Добровільний грішник позбавляє себе Божественної милості і переходить у стан осуду на смерть, з якого попередньо піднявся. Про це апостол каже: “Ми ж не з тих, хто хитається на

загибель”, знищення — Другу Смерть. Більше того, треба зауважити, що ніхто ніколи не переходить несподівано від вірності до невірності Богу та праведності.

Добровільний гріх, приходячи на Нове Створіння, нищить його так поступово, що воно, здається, навіть не усвідомлює розвитку гріха в часі. По-перше, розвивається прагнення, бажання, пиха, амбіція, і Нове Створіння не кориться Божественній волі. Згодом з'являється намагання задовольнити життєву пиху, пожадливість очей та плоті і, відповідно, нехтувати небесними речами — надією, виставленою нам у Святому Письмі, і Угодою жертви, яку ми уклали.

Трохи згодом розвиток цього поганого духа поступово знаходить нагоду поставити (під тим чи іншим приводом) особу в опозицію до Господа, Правди та братів. Вона поступово перестає бути воїном під стягом Христа і перетворюється на спільника противника, щоб чинити опір Божим речам.

Апостол каже: “Ось маленький огонь, а запалює величезного ліса!” (Як. 3: 5). Яке велике руйнування усієї праці благодаті можна зробити маленькою пихою або приємним бажанням, або потаканням собі! Не подумайте, що маленькі початки означають Другу Смерть, Ні, але вони напевно приведуть до неї, якщо не зупинитися. Св. Яків наголошує на цій думці, кажучи: “Пожадливість [бажання] потому, зачавши, народжує гріх, а зроблений гріх народжує смерть” (Як. 1: 15).

ТРИ МЕТОДИ ЗАСТЕРЕЖЕННЯ, ЯКІ ВЖИВ ГОСПОДЬ

Тож якщо одна з Господніх овець зіб'ється зі шляху, чи ж Великий Пастир буде неуважний і дозволить їй блукати, не попередивши? Напевно, ні! Через Божественне провидіння, таке як хвороба чи звернення уваги на відповідне послання з Божого Слова (пряме чи непряме), або через вірне свідоцтво чи свідчення братів Господь промовить до такої заблудлої вівці, вказуючи на небезпеку стежки, яку вона обирає. Якщо вона прислухається, то навернеться і остаточно здобуде найвищий стан переможців. Але Господь не змушує силою.

Від самого початку Господь звертався до нашої волі і продовжує це робити. Він не застосовує сили у виборі теперішнього часу, бо шукає тільки тих, які будуть служити та

поклоняться Йому в душі та в правді. Та воля, яку Він прийняв і яка принесла нам таке велике благословення, може відкинути Божу милість — може прийняти благодать Бога дармо і поступово відмовитись від спільності з Господом і з духом Угоди, прямуючи на Другу Смерть.

Якщо застереження з боку Господнього провидіння, включно з радами братів і т. д., не подіють, і упертий шлях супроводжується певною мірою незнання, Господь може дати суворі покарання, щоб така особа цілковито прокинулася, щоб завдяки цим покаранням дух міг спастися в день Господа Ісуса (1 Кор. 5: 5). Багато таких, запевнює нас Святе Письмо, вийде з великого утиску, виправши свої одязі і вибіливши їх у крові Агнця (Об. 7: 14). І навіть якщо їм вдасться досягти доброго становища на духовному рівні, вони втратять велику, виняткову нагороду співпадкоємства з Господом у Месіанському Царстві, до якого були покликані.

ПОБЛАЖЛИВІСТЬ ДО НЕЗРІЛОГО ХАРАКТЕРУ

Правильним здається принцип, що особа, зачата Святим Духом, яка ще не розвинула в собі сили характеру, достатньої, щоб стати Божою дитиною на небесному рівні, не перейде суду, поки не скористається з нагоди прийти до знання Теперішньої Правди і не проявить відданості.

Цієї думки, здається, дотримується апостол в Євр. 6: 4-6. Там він по суті говорить наступне: якщо особи, які скуштували доброго Божого Слова і стали причасниками Святого Духа, відпадуть, їх неможливо буде відновити. Тим самим він дає зрозуміти, що особи, які не мали такої нагоди розвитку, не є настільки відповідальними і не підлягають Другій Смерті. Якщо мала дитина зробить щось, варте покарання, з нею будуть поводитися відповідно до її дитячого віку. Апостол Петро каже: “І, немов новонароджені немовлята, жадайте щирого духовного молока, щоб ним вирости вам” (1 Петр. 2: 2).

Ці вірші, мабуть, свідчать про процес розвитку. Якщо хтось посвятився сьогодні, він не може вважатися гідним Царства сьогодні, бо гідним можна стати тільки через випробування та утиски. Йому буде дано період випробування, нагода підтвердити угоду жертви. Якщо ж він не

зуміє її підтвердити, то понесе відповідальність в один із двох способів: або отримає покарання від Господа, яке дозволить йому збагнути його привілеї, або, виявившись недостойним в Божих очах, він піде на Другу Смерть. Кожен, стаючись християнином, отримує достатньо часу, щоб зробити своє покликання і вибрання певним, якщо біжить у забігу так, щоб перемогти.

ПОКАРАННЯ САМОГО СЕБЕ

Часом Божий народ, розуміючи власні слабості, вади своєї плоті, властиво відчуває, що він недостойний славних речей, які Бог зберіг для вибраних. Обов'язок таких — робити все від них залежне, але не намагатися судити і вирішувати самим. Судить Бог. Незалежно від гріха, незалежно від обставин, потрібно одразу звернутися до Престолу Небесної Благодаті в імені Ісуса, щоб здобути обіцяну милість від Бога і більшу допомогу в часі потреби в майбутньому.

Ми не повинні знеохочуватися і втрачати віру та надію, навіть якщо доводиться приходити до Престолу з покаванням сімдесят разів по сім. Наскільки гріх повториться через земні успадковані слабості, настільки він отримає пробачення на основі Божественної постанови. Та наскільки гріх містить певну міру добровільності або наскільки ми не в змозі скористатися з нашого знання і здібності опиратися йому, настільки Нове Створіння вважатиметься відповідальним і отримає покарання. Щасливі ті, хто намагається покарати себе якимось чином, скажемо, постом. Апостол говорить: “Бо коли б ми самі судили себе, то засуджені [покарані Господом] ми не були б” (1 Кор. 11: 31, 32).

Однак ми повинні тримати в розумі факт, що Бог сподівається від нас прояву відданості Йому та принципам Правди і Праведності такою мірою, яка би свідчила про перемогу. Недостатньо просто зволікати з тижня на тиждень, з року на рік, кажучи: “Це моя слабкість, і я звертаюся з нею до Ісуса”. Перемагання — це здобуття відповідної перемоги Новим Створінням над слабостями, які на нас напосідають, а також над провинями. Тільки того, хто бореться, Господь коронує і назве переможцем. А ця перемога буде не власною, а з допомогою Божої благодаті та підтримки Великого Заступника (1 Ів. 5: 4).

ПРАВО НОВОГО СТВОРІННЯ НА ЖИТТЯ

Відколи ми стали Новими Створіннями в Христі, ми отримали право на життя на духовному рівні, так само як Адам, коли його створено, отримав право на життя на людському рівні. І як він втратив це право на життя через неслухняність Богу, так і ми, Нові Створіння, якщо грішимо добровільно, втратимо це право на життя, і нас вже ніхто знову не відкупить, тому що “Христос... уже більш не вмирає” (Рим. 6: 9). Ті, які дійсно приймають Божу пропозицію, як вона викладена, і всім серцем посвячуються, переходять від смерті до життя, і апостол каже, що вони живі.

Це право на життя, судячи з Божественного запису, абсолютно відрізняється від усього, що ми мали досі. Попередньо ми мали право вмирати. Відколи ми стали Новими Створіннями, ми маємо право жити, хіба що зробимо якийсь протилежний крок. Тому з Церквою є зовсім по-іншому, ніж з людством. Світ здобуде право на життя на основі нагод, запропонованих людям під час тисячі років Христового царювання. Ми маємо це право жити вже зараз. Наше “життя... сховане в Бозі з Христом” (Кол. 3: 3). Люди можуть вбити тіло, та жодна людина не може забрати від нас право жити. Наше вічне життя в певному значенні вже почалося. Ми є на випробуванні і якщо перейдемо його успішно, то навіки будемо володіти правом на життя.

Не так зі світом. Немає жодної підстави казати, що світ має право на життя. “А інші померлі не ожили, аж поки не скінчиться тисяча років” (Об. 20: 5). Отже, Церква здобуває вічне життя щонайменше на тисячу років раніше, ніж світ отримає право на вічне життя. Воно наше відтепер і назавжди, якщо ми залишимося вірними до самої смерті. Все людство прокинеться з гробу, але ми не знаємо, яка частина з нього здобуде вічне життя. Сподіваємося, що це буде багато людей. Але є різниця між тим, щоб мати, і тим, щоб сподіватися. Ми маємо право на життя, тому що перебуваємо в Христі, тому що Отець так постановив для нас.

СМЕРТЬ ЛЮДСЬКОЇ ВОЛІ ПРИ ПОСВЯЧЕННІ

Під час нашого посвячення старе створіння вмирає в тому значенні, що вмирає стара воля. Стара воля, звана в Писанні “старим чоловіком” (Кол. 3: 9, 10), вважається мертвою в часі нашого

посвячення. Але це ще не дійсна смерть, тому відбувається постійне умиртвляння аж до часу справжньої смерті. Апостол каже: “Я щодень умираю” (1 Кор. 15: 31). Він відмовився від старої волі. Тіло з плоті, яке належало старому створінню і вважалося мертвим від посвячення, не було дійсно мертвим. Він тільки вважався живим як Нове Створіння, натомість плотське тіло вважалося його тілом до часу, коли в Божому провидінні, силою Першого Воскресіння, він зодягнеться у своє нове тіло. Отже, його плоть є плоттю Нового Створіння, і його тіло належить Новому Створінню.

Нове Створіння відповідальне за плотське тіло, і слабості старого створіння свідчать проти Нового Створіння. Однак існує порядок, завдяки якому Нове Створіння може прийняти заслугу Христа заради успадкованих слабостей. Тому св. Павло радить Церкві приходити сміливо до Престолу Благодаті, щоб здобути милість у справі помилок у щоденному житті (Євр. 4: 16).

СМЕРТЬ ЛЮДСЬКОГО ТІЛА

Нове Створіння ніколи не вмирає, хіба що втратить своє право на життя і піде на Другу Смерть. Вмирає людське тіло, посвячене на смерть, попередньо, так би мовити, позичене Новому Створінню для користування. Бог дає Новим Створінням нові тіла у Першому Воскресінні.

Говорячи про Перше Воскресіння, св. Іван каже: “Ще не відкрилося, якими будемо. Знаємо лише, що коли відкриється, будемо схожі на Нього, тому що побачимо Його, який Він є” (1 Ів. 3: 2, Гиж.). Це твердження задовольняє Господній народ, бо хоча йому, зрозуміло, цікаво знати усі подробиці щодо його духовного тіла — форми, розмірів, складових і т. д., — він не може достатньо усвідомити, що нові умови будуть настільки відрізнятися від теперішніх, що людському розуму не під силу це збагнути, яким би детальним не був наведений опис. Та все вирішується запевненням, що Церква буде подібною до свого Господа і буде бачити Його не таким, яким Він був за днів Свого упокорення, як Людина Ісус Христос, ані тоді, коли з’явився Своїм учням після воскресіння, одягнений у плоть у різному вигляді, у різній одежі, а таким, “яким Він є”, буде бачити Його славу і буде схожою на Нього, маючи участь у Його славі.

П'ЯТЬ ХЛІБІВ І ДВІ РИБИ

Марка 6: 30-44

“Ісус же сказав їм: «Я хліб життя»”

(Івана 6: 35).

Коли дванадцять апостолів повернулися до Ісуса, вони вигукнули зі захопленням: “Навіть демони коряться нам у Ім'я Твоє”. Він відповів їм: “Не тіштеся цим занадто, а тіштеся передусім тим, що ваші імена записані в небі”. Учні розповіли Ісусові про все, що з ними було в дорозі і чого вони навчали. Тоді Він відкликав їх на безлюдне місце, щоб вони відпочили, бо натовп не давав спокою, і не було часу поїсти. Отож вони відплили човном окремо на таке місце. Та про це розійшлася чутка, і натовп пішки побіг туди з різних міст.

Ісус не мав часу для Себе. Усе Його життя було посвячене і віддане як жива жертва Божественній службі, щоб годувати овець стада Єгови і, звичайно, Його власного стада, бо все, що було Отця, було Його. Коли Він споглянув на натовп, то відчув велику жалість до людей. Він бачив їхні потреби, “бо [вони] були, немов вівці, що не мають пастуха”, і Він навчав їх.

Та, скаже хтось, хіба вони не мали синагоги і регулярного читання Святого Письма? Хіба в них не було книжників, фарисеїв, священників та левитів? Як же їх ніхто не пас? У них була спрагла душа, якої не могли задовольнити ні форми, ні церемонії, ні ритуали, ні покладені на них тягарі. Вони дійсно прагнули “Хліба Життя”, який мав Ісус, — яким був Ісус, бо Він уособлював Правду. То чому ж вони цього не прийняли? Яким було їхнє виправдання? Вони були зв'язані забобонами, упередженнями, страхом перед людиною, традиціями предків, а також опозицією з боку великих та вчених того часу.

Чи ж вони не питали раз за разом: “Хіба хто зі старших або з фарисеїв увірував у Нього?” А також: “Чи то справді дізналися старші, що Він дійсно Христос?” Прості люди завжди зверталися до навчених. Тому навчені мають більшу відповідальність. Ісус казав до них: “Взяли ви ключа розуміння”, і самі не входите, щоб скористатися з Божої милості, ані іншим, які бажають цього, не даєте входити (Лк. 11: 52).

Хіба сьогодні в цілому не є так само? Вчені мужі коледжів та провідних кафедр розповідають людям, що Біблія не є Божественним Посланням,

яким вважали її Ісус та апостоли. Вони розповідають людям, що Мойсей та Пророки не писали книг, авторами яких їх вважають, чим непрямо кажуть людям, що Ісус та апостоли помилялися, коли Ісус говорив: “Про Мене писав... Мойсей”, і що пророки Ісаїя та Єремія казали так і так. Відтак люди проявляють щораз більше невір'я щодо Біблії.

А що, замість Біблії, можуть великі та ерудовані вчителі сьогодення запропонувати масам як цілющий засіб для душі? Вони кажуть: “Радісна вістка ось яка: ваші прабабки були мавпами; скрізь панує закон Еволюції. У результаті ми прийшли туди, де зараз є. Нам не потрібен Спаситель, бо не було жодного гріхопадіння. Нам не потрібен Відкупитель, бо коли б ми повернулися до первісного стану, ми б стали мавпами. Бог дозволив, щоб закон Еволюції діяв у вас і ваших дітях. Так ви живете у ваших дітях і з часом досягнете дуже високого рівня існування — не в тому, що самі будете знати про це, бо ви будете мертві, але ваші діти будуть мати цю радість замість вас”.

Що у всьому цьому може задовольнити зголоднілу душу? Нічого! Не дивно, що по всьому християнству лунає лемент; що люди більше не хочуть йти до церкви; що їх туди навряд чи заманиш навіть принадами талановитих виступів і хоровою оперною музикою, а також естрадними виставами і всілякими світськими дурницями. Прикро! Натомість ми потребуємо, щоб весь Божий народ з'єднав свої серця та голоси у проповідуванні Євангелія, якого навчали Ісус та апостоли, — Євангелія Царства, Царства Месії, а також славної праці, яку воно виконає для людей, і славного привілею здобути частку в цьому Царстві. Тоді, певно, відвідуваність церкви була би кращою, без жодних принад і пустих речей, які сьогодні вважаються обов'язковими. Давайте повернемося одним серцем і одним розумом до Євангельського Послання Нового Завіту.

ЖАЛІСТЬ ІСУСА

Натовп, повний ентузіазму, відправився з дому в далеку дорогу, не подбавши про їжу. Учні переконували зупинити зібрання і відіслати людей додому. Тоді Ісус запропонував: “Дайте

їсти їм ви”. Вони відповіли, що в них немає чим нагодувати стільки людей, і навіть якщо б їм довелося піти і купити їжу, то наїстися кожному коштувало б дорого.

Врешті вони знайшли п'ять хлібів і дві риби. Ісус наказав посадити натовп групами на траву, а тоді під небесним благословенням почав ділити п'ять хлібів і дві риби ще і ще, аж всі отримали потроху і наїлися досхочу. Залишки зібрали в дванадцять кошів, а тих, які наїлися, було 5000 людей.

Це надзвичайне чудо не тільки показало жалість нашого Господа до людей, але й розповіло людям багато про Божественну силу у Великому Учителі. Та є ще інший урок, якого ми повинні навчитися. Як всі чудеса, які зробив Ісус, це було ще іншим проявом, ілюстрацією Його прийдешньої слави та благословень. Той, Хто подбав про харч для 5000 людей, незабаром має бути Великим Царем Слави, Чие Царство буде від моря до моря і принесе благословення та освіження всьому людству.

Це чудо говорить нам про силу, яку Господь проявить у той час для потреб всього світу. Щоправда, ми не сподіваємося, що під час Свого царювання Христос нагодує світ чудесним чином. Радше, згідно з обітницею Святого

Письма, “земля врожай свій дасть”. Ще сказано: “І покличу збіжжя і помножу його” і т. д. і т. п. Та нагодування натовпу перш за все нагадує нам про те, про що свідчить наш вірш, — Ісус є “Хлібом Життя”, Божественним Засобом для задоволення потреб всього людства.

“Я — ХЛІБ ЖИТТЯ”

Як Церква зараз споживає заслугу жертви Христа і стає членами Його Тіла, одного Хліба, завдяки чому є учасником вічного Життя через Нього, так у відповідному в Бога часі Хліб із Неба має нагодувати натовпи людей на землі. Під час тисячі років Його царювання Хліб Життя буде вільно розданий усім людям. Цим Хлібом Життя є Правда, особливо Правда, пов'язана з великою викупною працею Ісуса. Він має бути Хлібом Життя для світу, тому що купив світ жертвою власного життя. Цей Хліб зійшов із Неба, щоб усі могли вільно його їсти і жити.

Натомість Церква в теперішньому часі має інший привілей, в якому світ у майбутньому не матиме частки, і це представлено в Господній “чаші”. Його “чаша” для нас представляє привілей страждати з Ним і стати Його співспадкоємцями в Царстві.

R5087 (1912 p.)

ЖЕРТВА ХРИСТА

У Йордані наш Господь посвятився до самої смерті, тобто христився, занурився. Він сказав: “Відтепер Я не матиму власної волі. Якою б не була Твоя воля, Отче, вона буде Моєю. Я буду робити все, що Ти хочеш, щоб Я робив, не тільки те, чого вимагає слухняність Божественному Закону (невиконання якого було би гріхом), але й усе, про що написано в Книзі. Я віддав Своє життя. Веди Мене Своїм провидінням і Словом, щоб Я міг бачити Твою волю і виконувати її”. Віддаючи життя, Він не віддавав його світу, бо віддав Себе Богу. Коли Він посвятився Богу, то був готовий піти навіть на смерть і відмовитися від існування, якщо такою мала бути воля Отця (Пс. 40: 8, 9; Євр. 10: 7).

Після посвячення Він почав Своє служіння. Зайнятий службою виконання волі Отця, Він підкорився всьому, про що було написано в Книзі. Мовою Його серця було: “Ось іду, в звої книжки про Мене написано, щоб волю чинити Твою, Боже” (Євр. 10: 7). Слухняний, Він віддавав Свої сили, міць настільки, що сказано,

що великий натовп з усієї Палестини і з-поза її меж “посходився, щоб послухати Його та вздоровитися із недугів своїх, також ті, хто від духів нечистих страждав, і вони вздоровлялися. Увесь же народ намагався бодай доторкнутись до Нього, бо від Нього виходила [життєва] сила, і всіх вздоровляла” (Лк. 6: 17-19). Він нічого не беріг для Себе, щоб відновити енергію, але щоденно слухняно підкоряв Своє життя тому, що вважав волею Отця. Тому Він робив речі, які подобалися Богу — все, що Бог хотів, щоб Він робив, а також речі, записані в Законі.

“ЗВЕРШИЛОСЬ!”

Коли на хресті наш Господь вигукнув: “Звершилось!”, Він “на смерть віддав душу Свою”; “душу Свою поклав Він як жертву за гріх” (Ів. 19: 30; Іс. 53: 12; Іс. 53: 10); дозволив, щоб у Нього забрали життя задля Його слухняності задуму Отця. Все це було показано наперед в образі. Пасхальне ягня обов'язково треба було зарізати в такий-то день такого-то місяця. Наш

Господь визнавав усе, про що докладно йшла мова в Законі (у вигляді прямих наказів чи образів), як Божу волю. Він сказав, що люди не забрали в Нього життя, тобто не зробили нічого, чого Він не хотів, щоб вони зробили. Він відкрито сказав: “Твою волю чинити, Мій Боже, Я хочу, і Закон Твій у Мене в серці” (Пс. 40: 9), і дозволив людям завдати Йому смерті, оскільки підкорявся Божій волі.

Наш Господь розумів, що Його життя забране в Нього обманним шляхом. Він не чинив опору, а дозволив це. Він погодився, що не опиратиметься і зробить усе, що Отець послав Його виконати. І тепер, коли Він посвятився, чи міг Він від цього відмовитися? Ні, на основі Угоди Він підкорився всьому, на що Божественне провидіння могло вказати як на волю Отця. Він уклав виразний контракт, на основі якого зобов’язався бути вірним Божій волі, а Бог взяв на Себе зобов’язання дати нашому Господу надзвичайно велику нагороду — бути піднятим за велику слухняність до божественної природи. Як заставу цього контракту Бог дав Йому Святий Дух.

ЛЮДСЬКІ ЖИТТЄВІ ПРАВА НАЛЕЖАТЬ НАШОМУ ГОСПОДУ

Є велика різниця між обміном і нагородою. Обміняти означає відмовитись від чогось взамін за щось інше в якості еквіваленту. Нагородити означає дати комусь щось в якості визнання заслуг. Це слово не містить у собі зобов’язання. Той, хто дає нагороду, робить це виключно з власної волі.

Отже, домовленість між Отцем і нашим Господом не охоплювала права нашого Господа на земне життя, бо Отець не зобов’язувався дати Йому життя на найвищому рівні існування взамін за Його життя як людської істоти. Коли б так було, наш Господь не мав би нічого, що міг би дати кому-небудь із людського роду — чи то Церкві, чи то світу людства.

Навпаки, Отець мав нагородити нашого Господа, звеличивши Його вище ангелів, влад та начальств, на знак визнання слухняності Сина до самої смерті. Земні життєві права далі належать нашому Господу. Факт, що Він має дати людське життя людству, доказує, що Він має право на це земне життя.

Ми не думаємо, що наш Господь Ісус тільки домовився з Отцем про те, що Він покладе Своє життя. Його любов і довіра до Єгови була такою

великою, що Він, скільки б Йому це не коштувало, щиро прагнув довести до кінця план Отця — благословити людство. Святе Письмо показує Його становище при посвяченні словами: “Ось іду,.. щоб волю чинити Твою, Боже”. Скільки Божої волі містило це твердження? “У звої книжки про Мене написано”. “Я готовий виконати все, що написано в Книзі”. Ісус не тільки прийшов, маючи Божий Закон у Своему серці, але й запропонував виконати все, що написано у звої Книги.

Звідки Ісус знав, що написано в Книзі? Є всі підстави вірити, що в часі Свого посвячення Він не знав усього, що було в ній написано. Речей, написаних у Книзі, написаних в образах та тінях Старого Завіту, ніхто з юдеїв не розумів. Багатьох речей наш Господь, очевидно, також повністю не розумів перед хрищенням. Божа воля є виражена в образах Угоди Закону. Наш Господь сказав: “У звої книжки... написано”. Та хто скаже, що в той час Він знав, скільки всього в цьому містилося? Насправді ж, Він про це дізнався тільки після хрищення, коли Йому відчинилися і стали зрозумілими вищі речі. Коли це світло Його осяяло, Він пішов на пустинню вивчати їх і роздумувати над ними.

МЕРТВІ ДЛЯ ВСЬОГО, ОКРІМ ВОЛІ БОГА

Хоча до Свого посвячення Ісус не знав усього написаного в Книзі про Себе, однак Його посвячення було повним. Він присвятив ціле життя виконанню волі Бога. Його власна воля була мертвою для всього іншого. Згодом Він розумів, що Його Угода означала також буквально смерть як злочинця.

Виникає запитання: чи Ісус після воскресіння мав людські права до життя на тій основі, що вони не були втрачені при смерті, чи виходячи з факту, що Він був “настановлений за Наслідника всього” (Євр. 1: 2)?

Це, як і багато інших речей, містить у собі різні відтінки думки та висловлювання. Наш Господь мав право на людське життя і на всі земні речі. Це право на життя та всі благословення Адам втратив через непослух, натомість Ісус запевнив їх через послух і зберіг абсолютно вільними від небезпеки втрати. Тому, якщо хтось, всупереч Закону, забрав в Нього ці права, то це зовсім не означало, що Він позбувся якого-небудь із них.

Іншими словами, ми не бачимо способу, яким хтось міг би позбавити нашого Господа

життєвих прав законним чином. На нашу думку, життя та всі належні Ісусу права забрав у Нього фанатичний натовп грішників, однак їхній вчинок не міг знищити жодного права, яке Божий Закон дав Йому. Тому, коли Бог підняв Його з мертвих і нагородив вищою природою і деякими пов'язаними з нею надзвичайними благословеннями, це возвеличення не входило в протиріччя з ПРАВОМ, яке дав Божий ЗАКОН і яке Він ніколи не віддав і не втратив. Він тільки дозволив людям забрати в Нього життя і відокремити Його від ПРАВ, які далі залишалися Його.

ЯК НАШ ГОСПОДЬ СТАЄ ОТЦЕМ ЛЮДСТВА?

Оскільки наш Господь ані не втратив цих прав, ані не віддав їх, тому, коли Бог високо звеличив Його за слухняність до смерті, це право до людського життя було серед речей, якими Він володів. Це право було Його, незалежно від будь-чого, що Отець дав Йому. А так як Він утримує це право на людське життя як належну спадщину (воно є Його законно, а не як дар), про Нього сказано, що Він буде ЖИТТЄДАВЦЕМ.

У Тисячолітньому віці наш Господь дасть людству, як виконання Божественної обітниці, реституцію до досконалої людської природи. Роблячи це, Він не даватиме щось, що Отець дав Йому, а в певному особливому значенні діятиме у власному імені. Коли б Він не мав цього права на вічне життя, яке може дати, Його не можна було би назвати ЖИТТЄДАВЦЕМ. Та відколи Він володіє цим правом на людське життя, Він може давати його під час тисячі років Свого царювання.

У кінці тисячі років наш Господь більше не буде Життєдавцем. Він не може бути Життєдавцем для ангелів, ані для когось іншого, окрім людства, бо це право стосувалося тільки Його як досконалої людської істоти. Він дасть усьому людству те, що зараз приписує, тобто позичає, Церкві, щоб дозволити нам мати участь з Ним у жертвовному ділі й у Його славній праці майбутнього.

ПРАВО НА ЛЮДСЬКЕ ЖИТТЯ — ОСОБИСТІЙ ДАР НАШОГО ГОСПОДА ЛЮДСТВУ

Ми не знаємо, яким чином наш Господь як “Спадкоємець усього” міг би здобути якийсь додатковий контроль над Своєю земною природою

і земними правами на життя, які були Його через послух Закону. Як Спадкоємець усього, Він буде представником Отця всю вічність. Він займає становище по правиці влади на Висоті. У відповідному часі кожне коліно схилиться перед Ним, і навіть ангели будуть підкорені Йому.

Усе це наш Господь отримав як частину нагороди, яку обіцяв Отець. Натомість ця одна особлива риса, реституція всього, що втратив Адам, є особливим привілеєм і є Його власним даром людству — тим, що Він купив власною ціною. Інакше кажучи, віддавання Свого земного життя було основою, на якій Він здобув нову природу і право контролювати те земне життя, яке буде застосоване під час реституції на користь світу.

Якщо ж Він уже застосував це життя і дійсно відмовився від Нього, тоді ми не знаємо, як Він міг би зробити щось особливе для людства. Та оскільки Він має віддати весь цей запас земних прав та привілеїв, то процес віддавання продовжуватиметься під час тисячолітнього царювання, і Він дасть те, що має через слухняність Закону (3 М. 18: 5).

БІБЛІЙНЕ ЗАСТОСУВАННЯ ВИРАЗУ “ЖЕРТВА”

Слово “жертва” можна застосовувати в різний спосіб. Якщо тварину вбивали з благодійною ціллю чи з благодійних міркувань, то про неї можна було казати як про жертву, особливо якщо це було зроблено на основі Божественного розпорядження. Але просте вбивання тварини не було би жертвою. Собаку можна вбити, не жертвуючи їй. Але якщо життя собаки присвятити науковому експерименту, то можемо сказати, що вона принесена в жертву науці. З такого погляду ми повинні дивитися на справу жертви. Життя Божого посвяченого народу присвячене певній цілі.

При посвяченні ми віддаємо наше тіло на живу жертву, тобто віддаємо Господу наше життя, наше людське тіло і все, чим ми володіємо. Та з цього не виникає, що коли Бог приймає цю жертву, вона повинна бути віддана на смерть якимось особливим чином. Хтось може провести своє життя в службі Господній Правді, і можна сказати, що він пожертвував ним так само, як той, хто помер на вогнищі. Ми можемо сказати Господу: “Усе моє життя в Твоїх руках, чини з ним так, як Тобі до вподоби”. Якщо це радість чи біль, жертва чи приємність, ми підкоряємо

свою волю і стаємо схожими на Ісуса, Який сказав: “Я зійшов з неба, щоб виконувати не власну волю, а волю Того, Хто мене послав” (Ів. 6: 38).

ЩО МИ ЖЕРТВУЄМО?

Жертва Ісуса була складена в Йордані, але закінчилася на Голгофі. Його посвячення було абсолютним. Забиття тельця символізувало те, що Ісус зробив, коли підкорив власну волю. Так само з нами. Йдучи Його слідами, ми стаємо мертвими в тому значенні, що жертвуємо нашу волю. Однак яким чином Господь прийме цю пожертвувану волю, це Його справа. Ми віддаємо її охоче, щоб розум Христа рясно замешкав у нас.

Ми розстаємося назавжди з правом на власну волю, але ми ще не жертвуємо своє життя, хоча знаємо, що відмова від власної волі остаточно веде до відмови від власного життя. Та ми не маємо ніякого відношення до розставання з нашими правами. Коли Ісус стає нашим Заступником, Він бере на Себе відповідальність за нас. Відколи ми відмовляємося від власної волі, наші тіла вважаються Його Тілом. Ми тільки відмовляємося від нашої волі в цій справі і залишаємо все в Його розпорядженні. Тоді Він приступає до жертвування, бо Він — Первосвященик, а не ми.

Схоже, великий результат є в Господніх руках. Під час Євангельського віку Він приписує Свою заслугу Церкві. Коли Він закінчить працю жертвування, Він застосує заслугу цієї великої жертви, яку називає Своєю, щоб запечатати Нову Угоду для світу. Але ми не маємо нічого спільного з жертвуванням. Ми залишаємо все нашому Повіреному, нашому Заступнику.

Нове Створіння, безумовно, є власником тіла, контролює його, бо так постановив Господь. Ми як Нові Створіння маємо працю для виконання стосовно нашого тіла. Коли Господь приймає нас як Своїх слуг, ми повинні використовувати всі свої таланти як Його управителі. У такому

значенні слова тіло буде під контролем Нового Створіння до самої смерті.

ЖИТТЄВІ ПРАВА ТІЛЬКИ ПРИПИСАНІ ЦЕРКВІ

Наше становище дещо відрізняється від становища нашого Господа. На початку в нас немає життєвих прав, тому немає що віддавати. Ці права втрачені через гріх Адама. Та якщо ми стаємо Господніми учнями, якщо ми підкорюємо все Йому і приймаємо заслугу, яку Він готовий нам приписати, наш великий Заступник вважатиме нас членами Свого Тіла і дозволить мати частку в Його стражданнях. Коли Він приписує нам Свою заслугу, всі права переходять до Нього. Він дає Своїм членам усе те право, яке вони мають, і усякий привілей на земне право, який їм належить.

Коли нашому Господу доведеться використати ці права в майбутньому для світу, Він буде в цьому компетентний і матиме такий привілей. Ніколи не порушивши Божественного Закону, Він матиме повне право користуватися, розпоряджатися і управляти всіма Своїми земними правами, які не втратив, а віддав із повним розумінням того, що Він повинен їх використати, коли даватиме життя світу. Тому в стосунку до майбутнього життя людей Він буде названий Отцем людства.

Ніде у Святому Письмі немає виразу, що Христос прийшов пожертвувати Собою. Зате Святе Письмо говорить, що Він прийшов виконувати волю Отця. Він не відмовився пити “чашу”, яку Отець приготував для Нього, і випив її до дна. А за слухняність цій Волі до самої смерті (скільки б Отець не хотів, щоб це життя тривало) Він отримав нагороду. Він передав усе в руки Отця. Це була жертва, адже Він мав право розпоряджатися Своїм життям. А до жертви, за яку Він здобув нагороду, Його спонукала слухняність волі Отця.

R5085 (1912 p.)

“ДО ПЕКЛА ЗЙДЕШ”

Матвія 11: 20-30 (Гиж.)

“Прийдіть до Мене, всі стомлені й обтяжені, і Я заспокою вас” (вірш 28).

Нинішня лекція тісно пов’язана з нашою темою минулого тижня. У ній ми чули Ісусові слова, що легше буде Содомі та Гоморрі у

Великому Тисячолітньому Судному Дні, в якому Він буде царювати і дасть світу повне знання про Бога та повну можливість повернутися до Нього, тобто легше буде содомлянам, ніж тим, хто мав більші привілеї, але знехтував ними.

Нинішня лекція розповідає про те, як наш Господь докорив місту, в якому зробив більшість Своїх могутніх діл, за те, що його мешканці не розкаялися, не помітили Божої сили посеред них і не прийняли радо Послання, свідчення Божественної милості. Такі, сказав Ісус, будуть менш готові оцінити Царство в майбутньому, ніж деякі з тих, які ніколи не знали Його. Язичницькі міста Тир та Сидон проявили б розкаяння навіть при меншому проповідуванні. Тому, виходячи з Божественної справедливості, коли Великий День Божої милості і Месіанського Царства розвидніється, для мешканців Тиру та Сидону речі будуть більш сприятливими, ніж для мешканців Хоразина та Віфсаїди.

Капернаум мав милість понад усі міста Палестини, адже в ньому наш Господь зробив більше Своїх чудес і промовив більше Своїх чудових слів життя, ніж деінде. З цього приводу Ісус сказав, що Капернаум піднісся до неба — досяг привілею, Божественної милості та благословення. Якщо так, то це означало, що справедливим буде й відповідне падіння Капернауму. Він мав упасти з вершини небесного привілею та милості до пекла — до гробу.

Тож сьогодні бачимо, як важко виявити місцезнаходження цього колись великого і гарного міста, воно стало забуте, зійшло до пороку. Послухайте ще причину цього обвинувачення: “Бо коли б у Содомі були відбулися ті чуда, що в тобі вони сталися, то лишився б він був по сьогоднішній день. Але кажу вам, що содомській землі буде легше дня судного, аніж тобі!”

Не сприйміть помилково цей урок: тільки ті, які цілковито приймають Христа і посвячують своє життя Його службі, отримають зачаття духом і ту чи іншу частку в Небесному Царстві. Уся решта людства, яка здобуває яке-небудь знання про Господа, Його милість та благословення і стримується від того, щоб віддавати Йому належне і намагатися ходити Божим шляхом, відповідно ставить себе у більш не вигідне становище щодо майбутнього життя і великих благословень, привілеїв та нагод, які стануть надбанням людства через Царство Месії та його тисячолітнє панування.

“ПРОСЛАВЛЯЮ ТЕБЕ, ОТЧЕ”

Як за днів Ісуса, так і з тих пір не багато хто з великих, заможних, мудрих чи вчених

має вуха, щоб слухати Євангельське Послання. Проблема осіб з цього класу в тому, що справи сьогодення так заповоняють їх і приносять стільки задоволення, що вони не прагнуть чогось кращого. Свою втіху, своє задоволення вони мають вже тепер. Вони кажуть: “Душе, влаштуйся зручніше, дбай про себе, не надто цікався і переймайся іншими і їхніми проблемами; вбогих і стогнучих одноплемінників — мільйони, і якщо ти почнеш співчувати їм, ти позбудешся усієї насолоди”.

Було так, що більшість послідовників Ісуса в кожному віці складалася переважно з убогих цього світу, багатих вірою. На цю річ можна дивитися з двох боків. З одного боку ми можемо радіти з убогими і менш впливовими, які отримали Євангельське Послання, адже їхня убогість і т. п. стала сприятливим чинником на користь їм. Так само ми можемо співчувати великим, багатим і вченим, бо їхні земні благословення роблять їх сліпими до ще більших нагод цього Віку, і небагато хто з них належатиме до класу Царства, буде членами громади Нареченої, співспадкоємиці Ісуса в Його Месіанському Царстві.

Та прислухаймося ще раз до слів Ісуса, до того, як виразно вони промовляють: “Прославляю Тебе, Отче, Господи неба й землі, що втаїв Ти оце від премудрих і розумних, та його немовлятам відкрив. Так, Отче, бо Тобі так було до вподоби”. Як дивно ці слова звучали колись для нас, коли ми думали, що всі, які не змогли прийняти Послання Ісуса, і всі, які не змогли вчинити “міцним своє покликання та вибрання” до членства в класі Нареченої, зазнають свого роду вічних мук!

Яким дивним здавалося те, що Ісус повинен дякувати Отцю, що ці речі були заховані від декого з найвеличніших, найшляхетніших і найкращих з нашого роду! Ми не могли цього зрозуміти. Але тепер все виразно, все зрозуміло! Ісус проповідував Царство, і всі, які відкидали Його проповідування, відкидали Царство. Тож вони втратять його. Та це не означає, що вони остаточно не зможуть отримати благословення в цьому Царстві, коли воно керуватиме світом і коли всі, що в гробах, повиходять, щоб отримати саме ті благословення, які Ісус, померши, забезпечив для них, — благословення тисячолітнього випробування (суду), які визначають, на що вони заслуговують: на вічне життя чи на вічну смерть, знищення.

Тепер ми бачимо, що саме Ісус мав на увазі. У Божому методі діяльності в цій справі є мудрість, яка не помітна на перший погляд. Коли б у той час багаті та великі бачили чітко і виразно дійсний стан справ, це збільшило б їхню відповідальність, і їхній осуд за те, що вони не прийняли Христа, був би більшим. Крім того, деякі з тих, у кого сильний і рішучий характер, вдалися б до ще більш насильницького протистояння, ніж насправді. Коли б, навпаки, вони пізнали і побачили Правду, вони стали б її противниками або захисниками. Коли б вони стали на захист Христа, Його б не розп'яли, і Божественний План не виконався би. Коли б вони свідомо дали дозвіл на Його розп'яття, це десятикратно збільшило б їхній осуд. Св. Петро стверджує, що обставиною, яка пом'якшувала провину, пов'язану з розп'яттям Господа, було незнання. Він сказав, промовляючи через нахнення у П'ятидесятницю: "Коли б бо пізнали були, то не розп'яли б вони Господа слави".

МАЛО ХТО ЗНАЄ ОТЦЯ АБО СИНА

Усі люди мають бути приведені до знання про Бога. Святе Письмо говорить: "Бо пізнанням Господньої слави наповнена буде земля". Ісус ствердив, що ніхто не може пізнати Отця,

доки спочатку не пізнає Сина, або якщо Син не виявить йому Отця. Отже, ті, які не зуміли впізнати в Ісусі Божого Сина, не змогли повністю оцінити своїх привілеїв. Блаженні наші очі, які тепер бачать, і наші вуха, які теперчують, і що ми можемо знати Месію і через Нього знати Отця. Тепер Ісус може увійти до нас і вечеряти з нами, а ми з Ним (Об. 3: 20).

Ми раді, що все людство у своєму часі буде приведене до ясного знання і повних нагод. Та, гляньте, наскільки більшим є наше благословення, окрім теперішнього привілею бути синами Бога і співпадкоємцями в Його славному Царстві! Ми не тільки можемо радіти з Господом і дякувати з Ним Отцю за те, що деякі нечують, не бачать і не розуміють, але й за те, що деякі з нас можуть чути, бачити і розуміти Божественне Послання вже зараз і ділити його благословення.

Отже, особливий Божий поклик через Ісуса звернений до вбогих, зламаних серцем, обтяжених, сумних: "Прийдіть до Мене, усі стружені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм. Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!".

R5075 (1912 p.)

“ВІН ДОБРЕ ВСЕ РОБИТЬ”

Марка 7: 31-37; 8: 1-10

“Він добре все робить: глухим дає чути, а німим говорити!” (вірш 37).

У попередніх дослідженнях ми звернули увагу на факт, що Ісус, роблячи чудеса, постійно намагався прищепити (особливо в розумі тих, кого зціляв, а також усіх свідків) факт, що сила, яка зціляла, була Божественною. Так Він утверджував віру в Бога. Нинішня лекція дає особливу ілюстрацію цього. До Спасителя привели одного чоловіка, глухого і з вадою мови, щоб Ісус його зцілив. Люди благали, щоб Ісус поклав на нього руки.

З цього очевидно, що більшість чудес відбулася через покладення рук, хоча є запис, що дехто зцілювався торкаючись Його самого або Його одежі. В останньому випадку бачимо, що зцілений чоловік проявив віру, інакше він не торкнувся би одежі з надією зцілитися. Іншого разу читаємо, що Ісус, прибувши в

певне місце, не зміг зробити багато могутніх діл через невір'я людей. Отже, навмисне чи ненавмисне, сила зцілення була пов'язана з проявом віри: чи то з боку хворого, чи його приятелів.

Випадок, який ми розглядаємо, особливий: (1) Ісус взяв чоловіка з натовпу і зцілив його наодинці; (2) цей випадок теж особливий завдяки використаним засобам. Ісус вклав пальці до його вух, немовби намагаючись пропустити крізь них животворний імпульс. Тоді Він сплюнув і торкнувся його язика. Ми не думаємо, що сила Учителя зводилася до цих засобів, адже іншого разу Він використовував щось інше. Мабуть, краще припустити, що ці методи були вжиті, щоб привернути увагу чоловіка і допомогти йому проявити віру.

Оскільки чоловік нічого не чув, до нього шкода було говорити, щоб щось пояснити. Він

міг бачити, як Ісус сплюнув, міг відчутти дотик, розумів, що з ним щось відбувається, і потім збагнув, що він зцілений. Ці речі свідчили про підкорення розуму і прояв відповідної віри. На додаток, після цих промовистих дій, Ісус, коли чоловік ще дивився на Нього, звів очі до неба. Це дало чоловікові третій урок: сила для його вилікування мала прийти від Бога. Ісус зідхнув і промовив: “Еффата”, цебто “Відкрийся”, і негайно вуха чоловіка відкрилися, і труднощі з його мовою зникли.

Вираз, що Ісус зідхнув, вартий уваги. Ми можемо тільки припустити, що це свідчило про Його глибоке співчуття до чоловіка, який був перед Ним, і до стогнучого створіння в цілому. Пам’ятаємо інший випадок, де сказано, що Ісус “в душі розжалобився”. Тоді Він стояв біля гробу Свого приятеля Лазаря і бачив, як Марія та юдеї плачуть за ним. Він “в душі розжалобився та й зворушився Сам”, заплакавши. Цей загальний урок, здається, говорить, що Він

“СПІВСТРАЖДАВ ІЗ НАМИ У НЕДУГАХ НАШИХ”,

як пророчо сказано (Гиж.). Відомо, що Ісус був досконалий: не мав недосконалого тіла з його болями, стражданнями і вадами, як в інших людей, і це робило Його не холодним і черствим, а навпаки. Від цього сприйняття Його розум був ще діяльнішим, ніж наш; співчуття — сильнішим, а відчуття — гострішими. Ми як деградований рід настільки звикли до багатьох оточуючих обставин, що вони стають буденними, і ми схильні вважати їх природними, забуваючи, що природним станом людини є досконалий стан, і що стан, який супроводжується усілякими вадами, неприродний.

Однак можна ще по-іншому глянути на те, як наш Учитель співстраждав із нами в недугах наших, а саме: через втрату життєвих сил під час кожного чуда. Чи ж не таким є зміст вірша, який говорить, що “[Він] на смерть віддав душу Свою”? Щодня, щогодини Його життєві сили виснажувалися, коли Він зціляв, благословив, утішав і навчав тих, із ким мав до діла. Надзвичайно яскравим прикладом був випадок, коли одна збідована жінка, яка мала кровотечу багато років, крадькома і непомітно торкнулася краю Його одежі, кажучи про себе: “Коли хоч доторкнуся одежі Його,

то одужаю”. Вона одразу одужала, та Ісус, глянувши довкола, запитав: “Хто доторкнувся до Мене?”, відчувши, що Його сила, життєва енергія вийшла з Нього.

Ця думка, що Учитель використовував не тільки Божественну силу як Знаряддя Бога, але й Свою фізичну силу, щоб давати полегшення людям, повинна привести наші серця до близької єдності та симпатії з Ним, а також дати набагато кращий погляд на любов Спасителя і, відповідно, набагато кращу основу для довіри до Нього в усіх наших справах.

Під час чуда, яке ми розглядаємо в цій лекції, зідхання нашого Господа могло бути, як і наше, свідченням фізичної слабості — наслідком віддавання життєвих сил та енергії для вилікування хворого. Ми не повинні думати, що смерть Ісуса була тільки на Голгофі. Радше ми повинні вважати, що вона почалася при Його посвяченні, у тридцять років, у Йордані, і продовжувалася день за днем, рік за роком, досягши кульмінації та закінчившись на Голгофі.

За день до розп’яття наш Господь дав це зрозуміти. Говорячи про Своє посвячення до смерті, Він сказав: “Обгорнена сумом смертельним душа Моя!”, “Я ж маю христитися хрищенням, і як Я мучуся, поки те сповниться!”. Воно сповнилося наступного дня на Голгофі, коли Він вигукнув: “Звершилось!”. Сповнилося Його хрищення в смерть.

“ВІН ДОБРЕ ВСЕ РОБИТЬ”

Після чуда, читаємо, натовп сказав слова, записані в нашому вірші. Не подумаймо, що тільки згадане зцілення дало такий привід, тому що опис схожих випадків, як подає св. Матвій (15: 29-31), показує, що зібрався великий натовп, люди несли та вели зі собою кульгавих, сліпих, глухих, калік та багатьох інших і клали біля Його ніг, і Він зціляв їх, так що натовп дивувався, бачивши, що німі говорять, каліки стають здоровими, кульгаві ходять, а сліпі бачать, і вони прославляли Бога Ізраїлю.

“ВИЯВИВ СЛАВУ СВОЮ”

Ніколи не випускаймо з уваги провідну думку, пов’язану з чудесами нашого Господа. Його місією було не зціляти хворих і виганяти демонів, а “дати Себе самого як викуп за всіх: свідоцтво свого часу” (Хом.). Другою рисою

Його праці було покликання “справді ізраїльтян”, щоб ті стали Його послідовниками, були прийняті Отцем і зачаті Святим Духом у П’ятидесятницю і після неї. Чуда та лікування не були Його основною працею, а тільки супроводжували її. Вони супроводжували її в тому значенні, що були ілюстраціями в малому масштабі великої праці, яку Його Царство виконає під час тисячі років Його царювання. “Тоді то розплющатся очі сліпим і відчиняться вуха глухим”.

Для Ісуса ще більшою і величнішою працею було представлення Божественного Плану і відкриття очей розуміння людей та їхніх глухих вух. Але ця праця не могла виконатися повною мірою, доки Він не піднявся на висоту і не застосував заслугу Своєї жертви для виправдання віруючих. Ось чому Ісус промовив до Своїх учнів: “Хто вірує в Мене, той учинить діла, які чиню Я, і ще більші від них він учинить, бо Я йду до Отця”.

Тому сьогодні послідовникам Ісуса дозволено робити ще більші діла, ніж Він робив, більші, ніж будь-яке з Його чудес, адже більшим чудом є розплющити очі розуму, аніж звичайні очі; значно краще відкрити вуха розуму, аніж звичайні вуха; набагато більша праця — дати можливість німому співати хвалу для Бога в душі свого розуму, аніж повернути буквальну мову. Це не означає, що ми можемо самі робити більші діла, ніж Ісус, або такі ж великі, бо без Нього ми не могли б зробити нічого. Як Ісус лікував через Своїх апостолів, коли Він посилав їх зціляти хворих і виганяти демонів,

так Ісус робить тепер ці більші діла через Свій посвячений народ.

ЩЕ ОДИН НАТОВП, НАГОДОВАНИЙ ЧУДЕСНИМ ЧИНОМ

Розповідь на завершення цієї лекції про нагодування чотирьох тисяч людей сімома хлібами, після чого учні назбирали сім кошиків позосталих кусків, була ще одним проявом сили Ісуса, або ж, як Він сказав би, Божественної сили в Ньому. Було ще нагодування п’яти тисяч п’ятьма хлібами і двома рибинами, які взяли в малого хлоп’яти. Якщо казати про учнів, то вони самі мали сім хлібів і віддали усі, щоб нагодувати натовп. Всі отримали вдосталь, а куски, як наказав Учитель, зібрали.

Варто зауважити, що в обох випадках Учитель показав бережливість і порадив ощадливість Своїм послідовникам. Без сумніву, Йому було би так само легко створити більш вишукані страви і більш різноманітні. Хліби, які вживали в той час, дотепер вживають місцеві жителі в Палестині. Величиною вони були з нашу велику здобну булочку і випікалися з несіяного пшеничного борошна. Багато дужих чоловіків у Єгипті та Палестині, здається, живуть виключно за рахунок цього харчу, де два малих хліби становлять їх разову їжу. Цілком можливо, що деякі з нас були би такими ж здоровими і сильними від такої простої їжі. Отож треба проявляти віру в Бога і їсти щоденний хліб із вдячним серцем. Тоді буде благословення, яким би простим не був цей хліб.

R5103 (1912 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.